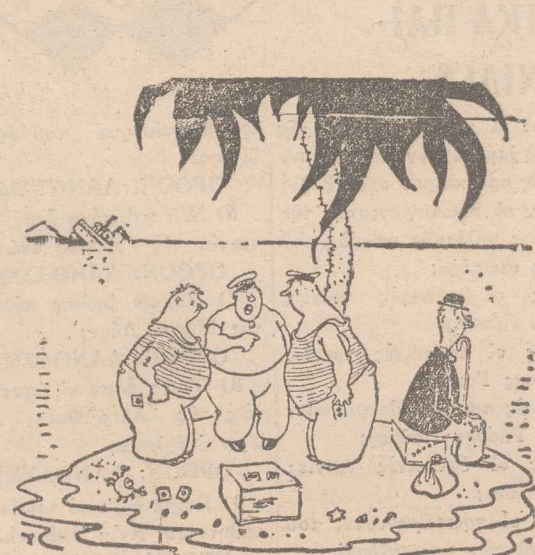
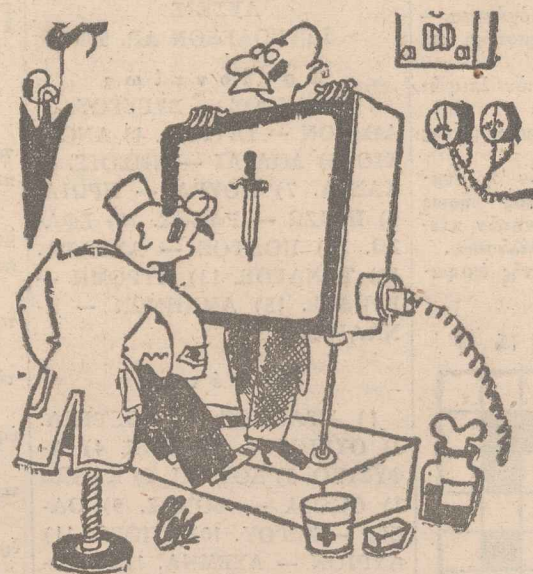

Δίκα λεπτά ενδυμιά

ΝΑΥΑΓΙΑ

—Γι' λένε λοιπόν συνάδελφοι. Θά τόν φάμε τ' θά τόν κρατήσωμε τέταρτο γιά τ'ό πόκερ;

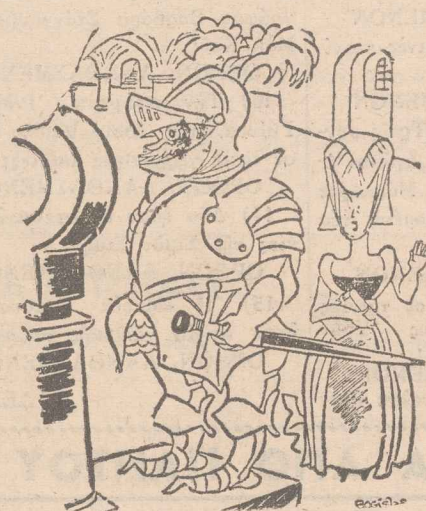
ΑΚΤΙΝΟΓΡΑΦΙΑ

—Μήπως έχετε ως επάγγελμα νά καταπινετε σπαθιά;
—Πώς τ'ό καταλάβατε;

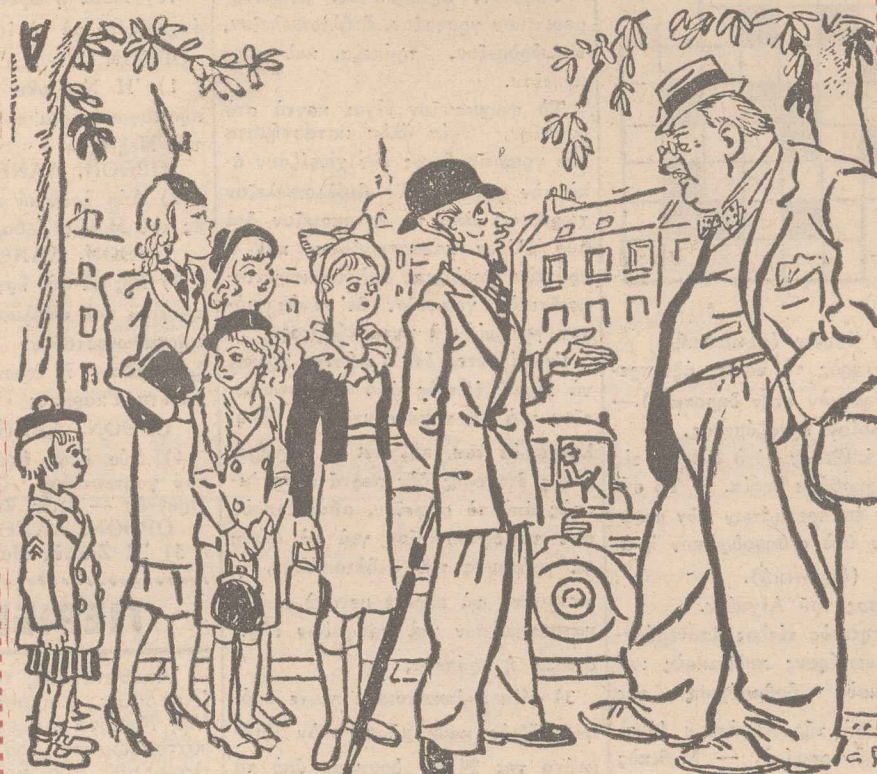

ΜΕΓΑΛΗ ΛΑΧΤΑΡΑ

—Είνε ώρα πού χτυπά με τ'ά δάκτυλά του τ'ό S. O. S. κύριε πλοίαρχε, και δέν ξέρω αν πρέπει νά επέμβωμε.

ΣΙΔΗΡΟΦΡΑΚΤΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ!
—Τρεις χιλιάδες πεντακόσια κιλά!
—Αγάπη μου... πρέπει νά κάνης λίγη κούρα... 'Αδυνάτισες πολύ.

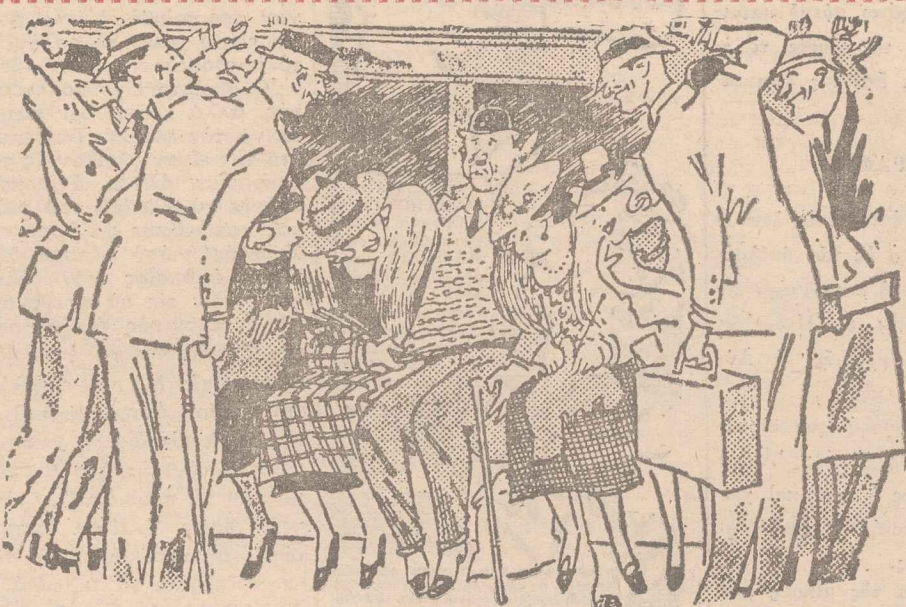

ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗ ΤΟΣ ΦΟΒΟΣ

—Βλέπω ότι έχετε πολλά παιδιά.
—Δυστυχώς όμως κανένα αγόρι και έτσι θά σβύση τ'ό οικογενειακό μου όνομα.
—Και πώς λέγεσθε;
—Παπαδόπουλος.

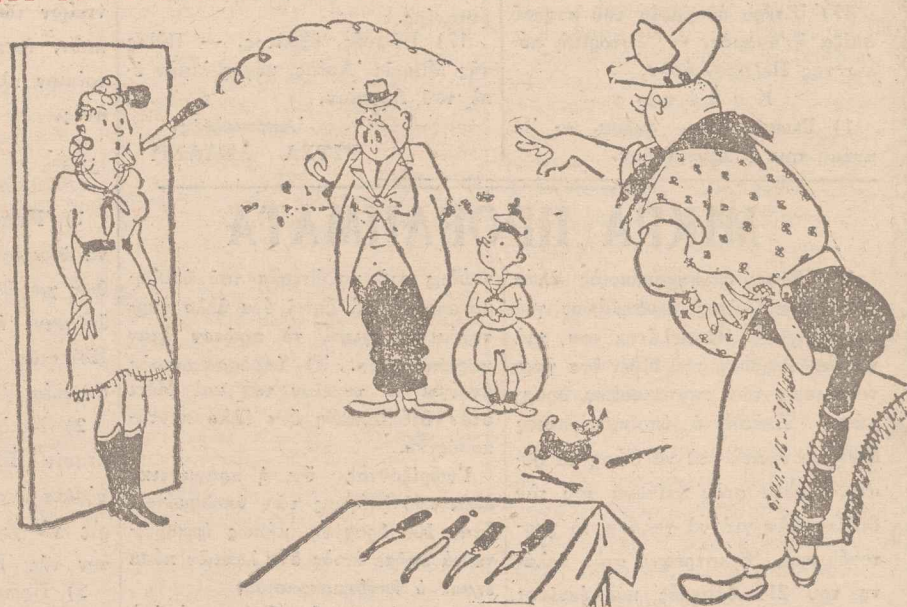

ΑΠΟΛΛΥΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ
—Αναστάσιε... 'Απαιτώ νά μου φέρης στεγνά εύλα γιά τ'ή φωτιά

ΣΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ

—'Η πλέξι λοιπόν αυτή, κυρία 'Αργυρώ, είνε τρία μάτια έμπρός και δύο πίσω...

ΚΡΙΤΙΚΗ

—'Ο μικρός. Δέ σού τάλεγα, πατέρα, πως είνε έλεεινός σκοπευτής; Πάλι δέν την πέτυχε.

Άθηναι
17 'Ιουνίου 1939
"Έτος Γ". Άρ. φύλ. 142

Σ' αυτό τ'ό φύλλο

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΝ ΚΑΝΑΔΑ

Στήν άπέραντη κτήσι τ'ής
Βρεττανικής Αυτοκρατορίας

ΑΝΘΙΣΜΕΝΕΣ ΚΕΡΑΣΙΕΣ

Τ'ό ιερό δέντρο τ'ής 'Ιαπωνίας

ΟΙ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΕΣ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΣΑΣ!

Προσέχετε τ'ά χέρια τ'ών άλλων και θά μάθετε τί άνθρωποι είνε.

Ο ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο άνθρωπος πού προκαλεί
καταιγίδες, καταστροφές,
θεομηνίες

ΤΑ ΔΑΚΤΥΛΙΚΑ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

Πώς οι έγκληματ'αί άναγνωρίζονται από τ'ήν άστυνομία

Διηγήματα, έρευνες, πρωτότυπες σελίδες, χιούμορ, ανέκδοτα, παιχνίδια, εύθυμα και πλουσιωτάτη εικονογράφησης

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΘΕΑΤΡΟΝ
ΚΑΙ
ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Πληροφορία εκ Λονδίνου αναφέρει ότι κατ' έγκλησιν των γενικών διευθυντών των κρατικών θεάτρων της Ελλάδος κ. Μπασιάν, είναι οι παραστάσεις του θιάσου του 'Ελληνικού Βασιλικού Θεάτρου που εδρεύει ως γνωστόν εις τὸ Λονδίνον πιθανόν ὑπὸ τὴν ὀψήλην προστασίαν τῶν Α. Α. Β. Β. τῶν Δουκῶν τῆς Δουκίας τοῦ Κέντ, ὅτινες καὶ ἀποκαλοῦντο ὡς τὰς παρὰσάσεις, τὰς ὁποίας θὰ δώσῃ ὁ θιάσος ἐν Λονδίῳ. Ὁ Δούκας καὶ ἡ Δουκίσα τοῦ Γκλῶστερ θὰ παρακολουθήσῃ τὴν παράστασιν τῆς «Ηλέκτρας».

Ἡρχισαν ἤδη ὁ δοκιμαίῃς εἰς τὸ Βασιλικὸν Θεάτρον τοῦ Λονδίνου. Ὁ κ. Μπασιάν ἐδέχθη δημοσιογράφους. Πρὸς τιμὴν τῶν ἑλληνικῶν καλλιτεχνῶν παρεβή τὸν πρῶτον τοῦ Ἀγγλο-ἑλληνικοῦ Συνδέσμου καὶ τὴν λαοὶν Ρένελ. Ὁ λόρδος Ρένελ, διαπρεπὴς διανοούμενος καὶ γνώστης τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, ἔχει ἰδιαίτερους γνώστες εἰς τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς γροστικῆς ἀντινομίας μετὰ τὸν Γερμανόν κ. Δαρφφελδ ἀναφορῶν μετὰ τὴν πατρίδα τοῦ Ὀδυσσεύς.

Εἰς τὴν ὥς ἀνὰ δεξιῶν τοῦ ζεύγους Ρένελ παρεβήσαν προσκληθέντες καὶ οἱ θεατρικὶ κριτικὸι τῶν ἡμερησίων τοῦ Λονδίνου.

Τὴν Κυριακὴν ἔγινε μεγάλη δεξιῶσις παρὰ τῆς ἑλληνικῆς Κρόφιλδ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας ἐδεξιῶθη τὸν γενικὸν διευθυντὴν καὶ τὰ μέλη τοῦ θιάσου ὁ πρεσβύτερος τῆς ἑλληνικῆς μετὰ τῆς Κας Σμιθσόν ἐν τῇ ἑλληνικῇ πρεσβείᾳ.

Τὴν ἐσπέραν τῆς Δευτέρας ἀνεχώρησαν διὰ Καϊμπριτζ οἱ κ. Ρουτρίερ καὶ Κλῶνς μετὰ τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ. Τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ θιάσου δὲ ἀναχωρήσαν διὰ Καϊμπριτζ τὴν πρωτὴν τῆς Τρίτης.

Ἡ παράστασις εἰς τὸ Καϊμπριτζ ἐπρόκειτο ἀπὸ τοῦ ἀπογευμα τῆς Τρίτης. Θὰ ἐπακολουθήσῃ δὲ δεξιῶσις τὴν ὁποία δίδει πρὸς τιμὴν τῶν ἑλληνικῶν καλλιτεχνῶν ὁ πρῶτος τοῦ ἐκεῖ ἱστορικοῦ Πανεπιστημίου. Εἰς τὴν δεξιῶσιν αὐτὴν ἔχουν προσκληθῇ πολλὰ προσωπικότητες τοῦ ἀγγλικοῦ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ φιλοσοφικοῦ κόσμου.

Τὴν Τετάρτην ἐδόθη παράστασις τῆς «Ηλέκτρας» εἰς τὸ θέατρον τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης.

Τὴν 18ην τρέχοντος θὰ γίνῃ δεξιῶσις εἰς τὸ Οὐνδσφορν. Τὴν ἐπομένην θὰ δοθῇ ἡ πανηγυρική παράστασις τῆς «Ηλέκτρας» καὶ θὰ ἐπακολουθήσῃ δεξιῶσις ὑπὸ τοῦ λόρδου Λόδ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχουν προσκληθῇ τετρακόσια άτομα ἐκ τῆς ἐκλεκτοτέρας μερίδος τῆς ἀγγλικῆς κοινωνίας καὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου.

Τὴν 20ην τρέχοντος θὰ δοθῇ εἰς ἀπογευματινὴν καὶ βραδυνὴν παράστασιν δὲ «Ἀμλετ».

Τὴν 22ην τρέχοντος ἐπαναλήψῃς τῆς παραστάσεως τῆς «Ηλέκτρας» καὶ δεξιῶσις εἰς τὸν Ἀγγλο-ἑλληνικὸν Σύνδεσμον.

ΤΟ «ΕΡΓΟΝ»

Ἀθήναι

17

ΙΟΥΝΙΟΥ 1939

Ἀριθ. φύλλου 143

7 Ημέρες 7 Ημέρες

Ο καιρός, ὁ ὅποιος πρέπει, κατὰ παλαιὰν παράδοσιν νὰ μὴ λείπῃ ποτὲ ἀπὸ τὰς ἐβδομαδιαίας σημειώσεως τῶν περιοδικῶν, ἀνακτῆσας τὴν ἐμπροσθεν ἡμερολογιακὴν θέσιν, ἀνεβίβασε ἀποτόμως τὸ θερμόμετρον. Καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὡς προχθὲς τὸν ἑκαταρῶν τοῦ διὰ τῆς χειμερινῆς καὶ φθινοπωρικῆς παλινιδίας του, τὸν ἐπικρίνουσιν πόρῃ διὰ τὴν ἔσπῃν του, ἡ ὁποία, πράγματι, ἦρχισε νὰ γίνετα ἀνυπόφορος.

Δὲν θὰ περάσουν πολλὰς ἡμέρας καὶ ὁ χειμῶνας, ποῦ... ἰδρώσαμε μέχρις οὗτο τὸν ξεφρωθούμε, θὰ μᾶς γίνῃ ἐπιθυμητός. Καὶ θὰ τὸν νοσταλγοῦμεν φησύνοντα, μετὰ τὸν ἴδιον τρόπον ποὺ ἐνοσταλγοῦσάμεν πορτοφύριζοντες τὸ καλοκαίρι.

Διότι ὁ καιρὸς ἔχει, μεταξὺ τῶν ἄλλων, τὸν προορισμὸν νὰ μᾶς παρέχῃ ἐπιθυμία, χωρὶς δὲ ὁποῖα ἡ ζωὴ δὲν θὰ εἴχῃ κανένα νόημα...

Ὡς τώρα, τὰ μαγιά ἦσαν τὰ λαοκρατικὰ ἐνδύματα, ποὺ ἰσοπέδωνε τὰς κοινωνικὰς διακρίσεις. Πλοῖσι καὶ πνήτης, ἐγκρατεῖς καὶ ῥάθυμοι, δίκαιοι καὶ ἀδικοί, ἀμαρτωλοὶ καὶ ἀσθῶι, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐφοροῦσαν τὸ ἀπολύτοιστον αὐτὸ κάλυμμα τοῦ σώματος ἀπεβαλόντες καὶ τὰς διακρίσεις ποὺ δημιουργεῖ ὁ μόνος ἡ διαφορά τοῦ βαλάντιου, ἀλλὰ καὶ ἡ ποικιλία τοῦ γούστου. Διότι, ἀποκατατάσσεται καὶ τὸ μαγιὼ δὲν εἶναι μὴδὲν. Εἰς τὸν ὁμοῦ, εἰτε χροματιστὰ ἦσαν ὅλα φτιαγμένα ἀπὸ τὸ ἴδιον πλεκτό, ἐστὶν ὁμοῦ καὶ τὸν ἴδιον ἐπιστὴν τρόπον τὸ σῶμα, εἰτε κομψὸν καὶ καλλιγραμμὸν ἦτο, εἰτε κακομάρμων καὶ πλαδαρόν.

Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν, τὸ ταπεινὸ μαγιὼ, ἀποκότοῦς τὴν ἀξίαν ἐνὸς συμβόλου, διότι μαγιὼ δὲν εἶναι μὴδὲν. Εἰς τὸν ὁμοῦ, εἰτε χροματιστὰ ἦσαν ὅλα φτιαγμένα ἀπὸ τὸ ἴδιον πλεκτό, ἐστὶν ὁμοῦ καὶ τὸν ἴδιον ἐπιστὴν τρόπον τὸ σῶμα, εἰτε κομψὸν καὶ καλλιγραμμὸν ἦτο, εἰτε κακομάρμων καὶ πλαδαρόν.

Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν, τὸ ταπεινὸ μαγιὼ, ἀποκότοῦς τὴν ἀξίαν ἐνὸς συμβόλου, διότι μαγιὼ δὲν εἶναι μὴδὲν. Εἰς τὸν ὁμοῦ, εἰτε χροματιστὰ ἦσαν ὅλα φτιαγμένα ἀπὸ τὸ ἴδιον πλεκτό, ἐστὶν ὁμοῦ καὶ τὸν ἴδιον ἐπιστὴν τρόπον τὸ σῶμα, εἰτε κομψὸν καὶ καλλιγραμμὸν ἦτο, εἰτε κακομάρμων καὶ πλαδαρόν.

Ἐνοεῖται ὅμως ὅτι ἡ παραβολὴ ἐποχῇ μας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀνεγθῇ αὐτὴν τὴν τρομακτικὴν ἰσομοίαν, ἡ ὁποία ἦτο πρόεδρος τῶσαν παρελθόντων εἰς τὴν πλάξ, ὅπου ἡμεῖς οὐκ ἐξομολογούμεθα τὰς ἀδελφὰς τὴν δούλαν διὰ δουλῶν...

Καὶ ἔτσι ἐφευρεθῆσαν τὰ νέα ἀεροδυναμικὰ μαγιὰ, ποὺ ἔκλειαν ἢ τὴν ἐμφανιστὴν τὸν εἰς τὴν Γλυφάδα. Μερικὰ ἐκ τῶν ἀπὸ μεταξὺ τῶν κρετάν, ἄλλα ἀπὸ λαμὲ καὶ τέλος ἀρκετὰ ἀπὸ μεταξὺ τῶν ἀδιάβροχον, 5'...

Στέκονται ἀναυδοί, αἰσιμαῖοι ἔμπρὸς τὴν μαγικὴν μορφήν ποὺ ἐμφανίσθη ἡ θεὰ σμίλη!

Χωρὶς ραφές, εἰδικῶς ὑφασμένον, ποὺ στοιχίζει μίαν περιουσίαν. Πολλὰ τέτοια μαγιὰ θὰ συνοδεύονται ἐξ ἄλλου κατὰ τὰς πληροφορίας τῶν εἰδικῶν καί... μετὰ γούνης πολυτιμῆς, μετὰ ἐξίμνης λ. χ., ποὺ θὰ φοροῦν ἐφέτος οἱ κοίμαι καὶ τὰς προτοῦ πέσουν στὸ νερὸ.

Αἱ σφαῖρὲς τῶν μπαγιό-μὲτ ἐνεκαὶ τῶν ἑλλομένων ἐπὶ τὸν τρόπον νὰ «ἐκπρίνουνται» εἰς τὴν κοσμητικὴν στήλην. Θὰ τοὺς κοστίσῃ βέβαια ἡ διάκρισις μερικὰ γιλιόδραμα. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν θὰ βρεθῇ νὰ τὴν κατηγορήσῃ καὶ τὸ πολυμνητὸν καὶ ἀειμνηστὸν ὠρολόγιον.

Ἐνὰς κίνδυνος μόνον ὑπάρχει: Μήπως τυχὸν ἡ πλατεῖα ἀλλάξῃ μετὰ τὰς μεταρρυθμίσεις αὐτὰς φυσιογνωμίαν. Διότι ἡ πλατεῖα Συντάγματος εἶνε μίᾳ μορφή τῶν Ἀθηνῶν, ἔνα κομμάτι ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐκλείψῃ...

Ἄς γίνουσι λοιπὸν αἱ ἀναγκαῖαι τροποποιήσεις καὶ ἄς προστατευθῇ ἡ πλατεῖα, εἰς τὸν ὅσον νὰ ἀπολαμβάνωμεν τὸν χειμῶνα τὴν λιανικὰ ἔσπαλμένοι μακαρίως εἰς τὰς καρεκλοστρέψεις, τὸ δὲ καλοκαίρι νὰ παίρνωμε τὴν βροσίαν...

Ἡ ἀπρόσδοτος αὐτὴ γεωγραφικὴ μεταβολή, τὴν ὁποίαν ἐπὶ πτυχάνει ἡ ἐπαρχικὴ ἐρημική μερίς δὲ ἱκανοποίησι ἐλλείπον τὴν κομψὴν πλατεῖαν τῆς ἐπαρχίας. Καὶ μετὰ τὴν φανταστικὴ ἀποχωρήσας, τὰς πρωτοφανῆς σχεδία καὶ τὰς μεδερῶν τοῖται, αἱ εὐτυχεῖς πελάτιδες τοῦ κ. Φ. δὲ ἔχουν πλέον τελείαν τὴν φευδαίσθησιν διὰ τὴν πλάξ...

Ἀγάπη

Θόλον δὲν ἔχει ἡ ἀγάπη μου σὺν πάντων αἰσθημάτων καὶ (παλμῶν).

Θεῖα, πάνταν ἔναι ἡ κόρη, Πού μπήκε στὸν δικό μου τὸν (ναό!)

Παρθενώνας, Πέτρος, Ἀγία (Σοφία)

Κτίσματα θεόπνευστα καὶ ὠραία, Δίπλα στὴν Παλλάδα, στὰ Ἱερὰ θρόνισσε περίφανα ἡ Ἀθῆνα!

Φειδίας, Ἀπελλῆς καὶ Πραξιτέλης

Στέκονται ἀναυδοί, αἰσιμαῖοι ἔμπρὸς τὴν μαγικὴν μορφήν ποὺ ἐμφανίσθη ἡ θεὰ σμίλη!

ΚΩΝΣΤ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Τὸ διόλιον ἐντυχν ἐμφανεῖται ἐν ποδοχθὲς ἀπὸ τὸν μορφομενὸν ἐν-ρωπαῖον κοινὸν καὶ ἐπὶ τὴν εἰς δεκάδας χιλιάδων ἀντιπῶν εἰς διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν. Εἰς τὰς Ἀθήνας πολεῖται ἀπὸ τὰ ἔθνα δι-δασκολεῖται.

ΘΕΑΤΡΟΝ
ΚΑΙ
ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Εἰς σύσκεψιν συνεληθούσαν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ὑπουργοῦ Διοικητοῦ τῆς Πρωτεύουσας κ. Κ. Κοτζιά καὶ εἰς τὴν ὁποίαν συμμετείχε καὶ ὁ Δήμαρχος κ. Πλατῆς, ἀπεφασίσθη ὁριστικῶς ὅπως ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἡθοποιοῦ δοθῇ εἰς τὸν ὅσον τοῦ Ἡθοποιοῦ Φαλῆρου.

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἐορτῆς εἶναι πλουσιότατον, περιλαμβάνει δὲ δύο ἡθοπορίας καὶ μὴ ἀρματοδρομίαν κατὰ τὰς ὁποίας θὰ τεθῶν στοιχήματα.

Θὰ ἐπακολουθήσῃ «γὰ τὸν Ἡθοποιοῦ» ἀποστάσεως 250 μέτρων μετὰ τὴν εὐχαρίστησιν ζωγραφισμένην στὸ πρόσωπο τοῦ καὶ διαλέξῃ μετὰ ἱκανοποίησιν κάποιο φαί τῆς ἀρεσκείας του.

Ἡ ἀποστάσις κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀφάσιν, θὰ κατακλύσων μικρὰς ταξερῶν ποὺ θὰ ἀνεγερθῶν προχέρας εἰς διάφορα σημεία τοῦ θαλάσσιου ἀλάτου.

Εἰς καὶ μίαν ἀπὸ τῆς ταξερῶν αὐτῆς τῆς ὁποίας θὰ κληθῶν νὰ κατασκευάσων οἱ διεισθύνοντες τὸν κομψικὸν ταξερῶν τῆς προτελευταίας, θὰ ὑποβληθῇ παλαιότερον ἀπὸ τὸν ὅσον οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ ἑλασσοῦ θεάτρον θὰ ἐκτελέσῃ τὰ πλέον ἐπιτυχεῖ «ἐνομέρα» τῶν.

Τὸ νὰ φαί κανεὶς: «Ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια».

Ἡ ἀποστάσις κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀφάσιν, θὰ κατακλύσων μικρὰς ταξερῶν ποὺ θὰ ἀνεγερθῶν προχέρας εἰς διάφορα σημεία τοῦ θαλάσσιου ἀλάτου.

Εἰς καὶ μίαν ἀπὸ τῆς ταξερῶν αὐτῆς τῆς ὁποίας θὰ κληθῶν νὰ κατασκευάσων οἱ διεισθύνοντες τὸν κομψικὸν ταξερῶν τῆς προτελευταίας, θὰ ὑποβληθῇ παλαιότερον ἀπὸ τὸν ὅσον οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ ἑλασσοῦ θεάτρον θὰ ἐκτελέσῃ τὰ πλέον ἐπιτυχεῖ «ἐνομέρα» τῶν.

Τὸ νὰ φαί κανεὶς: «Ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια».

Ἡ ἀποστάσις κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀφάσιν, θὰ κατακλύσων μικρὰς ταξερῶν ποὺ θὰ ἀνεγερθῶν προχέρας εἰς διάφορα σημεία τοῦ θαλάσσιου ἀλάτου.

Εἰς καὶ μίαν ἀπὸ τῆς ταξερῶν αὐτῆς τῆς ὁποίας θὰ κληθῶν νὰ κατασκευάσων οἱ διεισθύνοντες τὸν κομψικὸν ταξερῶν τῆς προτελευταίας, θὰ ὑποβληθῇ παλαιότερον ἀπὸ τὸν ὅσον οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ ἑλασσοῦ θεάτρον θὰ ἐκτελέσῃ τὰ πλέον ἐπιτυχεῖ «ἐνομέρα» τῶν.

Τὸ νὰ φαί κανεὶς: «Ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια».

Ἡ ἀποστάσις κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀφάσιν, θὰ κατακλύσων μικρὰς ταξερῶν ποὺ θὰ ἀνεγερθῶν προχέρας εἰς διάφορα σημεία τοῦ θαλάσσιου ἀλάτου.

Εἰς καὶ μίαν ἀπὸ τῆς ταξερῶν αὐτῆς τῆς ὁποίας θὰ κληθῶν νὰ κατασκευάσων οἱ διεισθύνοντες τὸν κομψικὸν ταξερῶν τῆς προτελευταίας, θὰ ὑποβληθῇ παλαιότερον ἀπὸ τὸν ὅσον οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ ἑλασσοῦ θεάτρον θὰ ἐκτελέσῃ τὰ πλέον ἐπιτυχεῖ «ἐνομέρα» τῶν.

Τὸ νὰ φαί κανεὶς: «Ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια».

Ἡ ἀποστάσις κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀφάσιν, θὰ κατακλύσων μικρὰς ταξερῶν ποὺ θὰ ἀνεγερθῶν προχέρας εἰς διάφορα σημεία τοῦ θαλάσσιου ἀλάτου.

Εἰς καὶ μίαν ἀπὸ τῆς ταξερῶν αὐτῆς τῆς ὁποίας θὰ κληθῶν νὰ κατασκευάσων οἱ διεισθύνοντες τὸν κομψικὸν ταξερῶν τῆς προτελευταίας, θὰ ὑποβληθῇ παλαιότερον ἀπὸ τὸν ὅσον οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ ἑλασσοῦ θεάτρον θὰ ἐκτελέσῃ τὰ πλέον ἐπιτυχεῖ «ἐνομέρα» τῶν.

Τὸ νὰ φαί κανεὶς: «Ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια».

Ἡ ἀποστάσις κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀφάσιν, θὰ κατακλύσων μικρὰς ταξερῶν ποὺ θὰ ἀνεγερθῶν προχέρας εἰς διάφορα σημεία τοῦ θαλάσσιου ἀλάτου.

Εἰς καὶ μίαν ἀπὸ τῆς ταξερῶν αὐτῆς τῆς ὁποίας θὰ κληθῶν νὰ κατασκευάσων οἱ διεισθύνοντες τὸν κομψικὸν ταξερῶν τῆς προτελευταίας, θὰ ὑποβληθῇ παλαιότερον ἀπὸ τὸν ὅσον οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ ἑλασσοῦ θεάτρον θὰ ἐκτελέσῃ τὰ πλέον ἐπιτυχεῖ «ἐνομέρα» τῶν.

Τὸ νὰ φαί κανεὶς: «Ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια».

Ἡ ἀποστάσις κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀφάσιν, θὰ κατακλύσων μικρὰς ταξερῶν ποὺ θὰ ἀνεγερθῶν προχέρας εἰς διάφορα σημεία τοῦ θαλάσσιου ἀλάτου.

Εἰς καὶ μίαν ἀπὸ τῆς ταξερῶν αὐτῆς τῆς ὁποίας θὰ κληθῶν νὰ κατασκευάσων οἱ διεισθύνοντες τὸν κομψικὸν ταξερῶν τῆς προτελευταίας, θὰ ὑποβληθῇ παλαιότερον ἀπὸ τὸν ὅσον οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ ἑλασσοῦ θεάτρον θὰ ἐκτελέσῃ τὰ πλέον ἐπιτυχεῖ «ἐνομέρα» τῶν.

Τὸ νὰ φαί κανεὶς: «Ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια».

Ἡ ἀποστάσις κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀφάσιν, θὰ κατακλύσων μικρὰς ταξερῶν ποὺ θὰ ἀνεγερθῶν προχέρας εἰς διάφορα σημεία τοῦ θαλάσσιου ἀλάτου.

Εἰς καὶ μίαν ἀπὸ τῆς ταξερῶν αὐτῆς τῆς ὁποίας θὰ κληθῶν νὰ κατασκευάσων οἱ διεισθύνοντες τὸν κομψικὸν ταξερῶν τῆς προτελευταίας, θὰ ὑποβληθῇ παλαιότερον ἀπὸ τὸν ὅσον οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ ἑλασσοῦ θεάτρον θὰ ἐκτελέσῃ τὰ πλέον ἐπιτυχεῖ «ἐνομέρα» τῶν.

Τὸ νὰ φαί κανεὶς: «Ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια».

Ἡ ἀποστάσις κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀφάσιν, θὰ κατακλύσων μικρὰς ταξερῶν ποὺ θὰ ἀνεγερθῶν προχέρας εἰς διάφορα σημεία τοῦ θαλάσσιου ἀλάτου.

Εἰς καὶ μίαν ἀπὸ τῆς ταξερῶν αὐτῆς τῆς ὁποίας θὰ κληθῶν νὰ κατασκευάσων οἱ διεισθύνοντες τὸν κομψικὸν ταξερῶν τῆς προτελευταίας, θὰ ὑποβληθῇ παλαιότερον ἀπὸ τὸν ὅσον οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ ἑλασσοῦ θεάτρον θὰ ἐκτελέσῃ τὰ πλέον ἐπιτυχεῖ «ἐνομέρα» τῶν.

Τὸ νὰ φαί κανεὶς: «Ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια».

Ἡ ἀποστάσις κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀφάσιν, θὰ κατακλύσων μικρὰς ταξερῶν ποὺ θὰ ἀνεγερθῶν προχέρας εἰς διάφορα σημεία τοῦ θαλάσσιου ἀλάτου.

Εἰς καὶ μίαν ἀπὸ τῆς ταξερῶν αὐτῆς τῆς ὁποίας θὰ κληθῶν νὰ κατασκευάσων οἱ διεισθύνοντες τὸν κομψικὸν ταξερῶν τῆς προτελευταίας, θὰ ὑποβληθῇ παλαιότερον ἀπὸ τὸν ὅσον οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ ἑλασσοῦ θεάτρον θὰ ἐκτελέσῃ τὰ πλέον ἐπιτυχεῖ «ἐνομέρα» τῶν.

Τὸ νὰ φαί κανεὶς: «Ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια».

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΙΩΑΝ. Α. ΠΑΣΣΑΣ
Σταθίου 23
Γραφεῖα: Σταδίου 23
Ἀριθ. Τηλεφώνου 31-909

== Σκέψεις
τῆς ἡμέρας

ΠΟΙΚΙΛΙΑ
ΤΩΝ ΦΑΓΗΤΩΝ

Τοῦ κ. Χόρν

Προχθὲς τὸ βράδυ ποὺ ἔτρωγα τὸ ἐστιάτοριον, στὸ διπλὸν μου τραπέζι ἦσαν νὰ φαῖν ἄλλοι δύο ἀγνωστοὶ μοι.

Ὁ εἷας πῆρε μὲ τὴν χαρὰ τὸν κατὰ τὸν ἡθοποιοῦ καὶ μὴ ἀρματοδρομίαν κατὰ τὰς ὁποίας θὰ τεθῶν στοιχήματα.

Θὰ ἐπακολουθήσῃ «γὰ τὸν Ἡθοποιοῦ» ἀποστάσεως 250 μέτρων μετὰ τὴν εὐχαρίστησιν ζωγραφισμένην στὸ πρόσωπο τοῦ καὶ διαλέξῃ μετὰ ἱκανοποίησιν κάποιο φαί τῆς ἀρεσκείας του.

Ἡ ἀποστάσις κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀφάσιν, θὰ κατακλύσων μικρὰς ταξερῶν ποὺ θὰ ἀνεγερθῶν προχέρας εἰς διάφορα σημεία τοῦ θαλάσσιου ἀλάτου.

Εἰς καὶ μίαν ἀπὸ τῆς ταξερῶν αὐτῆς τῆς ὁποίας θὰ κληθῶν νὰ κατασκευάσων οἱ διεισθύνοντες τὸν κομψικὸν ταξερῶν τῆς προτελευταίας, θὰ ὑποβληθῇ παλαιότερον ἀπὸ τὸν ὅσον οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ ἑλασσοῦ θεάτρον θὰ ἐκτελέσῃ τὰ πλέον ἐπιτυχεῖ «ἐνομέρα» τῶν.

Τὸ νὰ φαί κανεὶς: «Ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια».

Ἡ ἀποστάσις κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀφάσιν, θὰ κατακλύσων μικρὰς ταξερῶν ποὺ θὰ ἀνεγερθῶν προχέρας εἰς διάφορα σημεία τοῦ θαλάσσιου ἀλάτου.

Εἰς καὶ μίαν ἀπὸ τῆς ταξερῶν αὐτῆς τῆς ὁποίας θὰ κληθῶν νὰ κατασκευάσων οἱ διεισθύνοντες τὸν κομψικὸν ταξερῶν τῆς προτελευταίας, θὰ ὑποβληθῇ παλαιότερον ἀπὸ τὸν ὅσον οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ ἑλασσοῦ θεάτρον θὰ ἐκτελέσῃ τὰ πλέον ἐπιτυχεῖ «ἐνομέρα» τῶν.

Τὸ νὰ φαί κανεὶς: «Ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια».

Ἡ ἀποστάσις κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀφάσιν, θὰ κατακλύσων μικρὰς ταξερῶν ποὺ θὰ ἀνεγερθῶν προχέρας εἰς διάφορα σημεία τοῦ θαλάσσιου ἀλάτου.

Εἰς καὶ μίαν ἀπὸ τῆς ταξερῶν αὐτῆς τῆς ὁποίας θὰ κληθῶν νὰ κατασκευάσων οἱ διεισθύνοντες τὸ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Πρό ήμερών, ο Ρενέ Πετί, υπάλληλος του ραδιοφωνικού σταθμού των Παρισίων, παρουσιάσθη εις την αστυνομίαν και κατήγγειλεν ότι άγνωστοι τόν άπηγάγον και άφωδ τον έτραυματίσαν διά περιστρόφου τόν έγκτελέψαν εις τό δάσος της Βουλώνης. Ή αστυνομία έτέθη εις κίνηση διά νά ανακαλύψη τούς μυστηριώδεις δράστας, άνευ όμως αποτελέσματος. Ο Πετί κληρέας και πάλιν εις ανάκρισιν περιέπεσον εις αντίφασεις πράγμα που προεκάλεσεν ύποψιας.

Τό αποτέλεσμα ήτο ότι εις τό τέλος, ό Πετί ηναγκάσθη νά όμολόγησθ ότι έπαύσαν ένλη αστήν την ιστορίαν διά νά συγκινήσθ την φίλην του ή οποία τόν ελχεν έγκαταλείψει. Ο ίδιος πρόσθε εις τόν άύτοραματισμόν του μέ ένα μικρό πιστόλι Φλαμπέρ. Έννοείται ότι ό Πετί από κατηγορού μετετρέπη εις κατηγορούμενον, διότι ό άνακριτής τόν κατήγγειλεν επί ψευδεί καταμαύσεως.

★

Τά δικαστήρια του Βουκουρεστίου έξέδωσαν πρό ήμερών μίαν άπόφασιν διαζυγίου ή όποια βασίζεται εις τās άποκαλύψεις που έκαμεν ένας... πτεροστός μάρτυς.

Ή ιστορία είναι πολύ άπλη ή: Ο σύζυγος, όνομαζόμενος Αντώνιος, ελχεν έπιστρέψει από την Κωνσταντινούπολιν όπου έπηγγε δι ύποθέσεις του.

Την στιγμήν που ήτο έτοιμος νά έναγκαλισθ την σύζυγον του ήκουσε τόν παπαγάλον νά κρουγάζη από μέσος από τό κλουβί του: «Μή φοβάσαι διάλου. Ο Αντώνιος είναι στην Πόλιν». Ο Αντώνιος άντελήφθη ότι ή σύζυγός του έπωφελομένη της άπουσίας του έδέχθη κάποιον φίλον της και κατέφυγεν εις τό δικαστήρια, ζητών διαζύγιον.

Ο σύζυγος δέν ήμπορούσε νά παρουσιάσθ κανένα στοιχείον κατηγορίας, έκτός από την ίστωρίαν του παπαγάλου. Επειδή δέ ή γυναίκα του δέν έπαυσε νά διαμαρτυρείται, οι δικασταί άνέβαλαν νά έκδώσουν άπόφασιν.

Μετεφέρθη ό παπαγάλος εις τό δικαστήριον, αλλά ό πτεροστός μάρτυς δέν έννοούσε νά άνοιξη τό στόμα του. Έν τώ μεταξύ ό σύζυγος ελχε πληροφορηθί τό όνομα του άντιζήλου του και έζητησεν όπως τό τελευταίος κληθή εις τό δικαστήριον. Ο παπαγάλος μόλις τόν είδε ήρτισε και πάλιν νά κρουγάζη: «Μή φοβάσαι. Ο Αντώνιος είναι στην Πόλιν». Ή φλυαρία του παπαγάλου ήνάγκασε τούς δύο έραστάς νά όμολογήσουν την έννοχην των και οι δικασταί έξέδωσαν άμέσως τό διαζύγιον.

★

Ένας Σουηδός όπλοποιός, όνόματι Δανιέλ Όλσον, κατεσκεύασε κατά τās ώρας της σχολής του, ένα ηλεκτρικόν όρολόγιον, αληθινόν άριστούργημα όπομο ής, τό όποιον λειτουργεί μέ οίόδηποτε ρεύμα.

Τό όρολόγιον δεικνύει την ώραν, την έποχην του έτους, την ήμεραν της έβδομάδος, τόν μήνα, τās φάσεις της σελήνης και την θέσιν του ήλιου.

Ο Όλσον δέν περιείραθ ήμας έως έδώ. Κάτω από τό όρολόγιον έτοποθέτησε μίαν συσκευήν ραδιοφωνικήν και έν μεγάφωνον. Ένας άλλος μηχανισμός άνάκει και ούδέν τό ηλεκτρικόν φως εις ώριμένες ώρας και θέτει εις λειτουργίαν τόν βραστήρα του νερού.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥ-
ΜΕΝΩΝ

Ή Ήλσα, ήτανε κόρη ενός μεγαλοαποκτηνίου μέ πατριαρχικές άντιλήψεις. Όταν σπούδαζε από μη σ' ένα παρθενιασμένο τών Άθηνών, ό πατέρας της έλαβε αίφνιδίως την άπόφασιν νά διακόψη τις σπουδές της και νά έρθη στο κτήμα τους. Έκει της δηλώσαν την άπόφασιν του νά παντρευτή έναν παρλή μεσόκοπο, που ή παρθενική όμορφιά της τόν έκαμε νά την ποθήσθ. Ή Ήλσα ύποκρίνεται στην θέλησιν του πατέρα της, άν και άγαπά τόν νεαρό γιατρό Γιώργο Σταυμέλο. Ύστερα από άρκετών έτών χωρισμό ή Ήλσα συναντάται μέ τόν Γιώργο και ό παλαιός έσως της ξενααί. Έν τώ μεταξύ ό άντρας της, που ήταν ένας πραγματικός τύραννος προσβάλλεται από καρκίνο και θέλοντας δει πρόκειναι νά πεθάνη για νά την έκδικηθή για τόν έρωτά της προς τόν Γιώργο άποπειράται νά την δολοφονήσθ. Ή Ήλσα τού άρπάζει τό περιστρόφο, τό όποιον όμως έκπεσοραεσθεί και τόν σκοτώνει. Τότε ή Ήλσα συλλαμβάνεται μέ την κατηγορία ότι έκόλωσε τόν άντρα της.

19ον

Ή έρώτησις άφής τον συνάδελφό του αδιάφορο, σαν νά μή τού έκανε καμμία έντύπωσι.

— Είναι πρώτης τάξεως σπίτι, τού άπήντησε.

Και τού πρόσθεσε μέ την ίδια αδιαφορία, σαν άνθρωπος που ελχε πεποιθισθ σέ ό,τι έλεγε:

— Έπειτα είναι τό μόνο σπίτι που έχω παίζει χωρίς νά ιδώ νά γυάζουνε κανιότα.

— Αυτό δέν σημαίνει, τού παρητήρησε ό Μάνος, ή μάλλον σημαίνει πως...

— Τί δηλαδή;

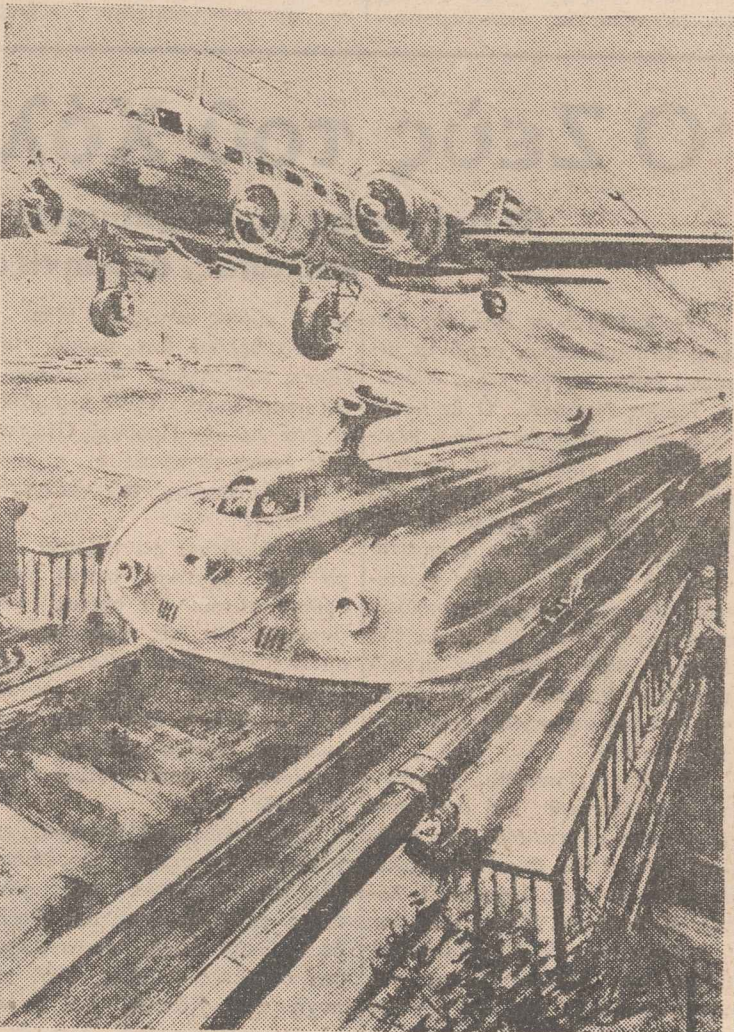
— Πώς έχουν εξηραφίσμένα τά κέρδη, ώστε δέν αισθάνονται την άνάγκη της κανιότας.

— Άδύνατο, Μάνο. άδύνατο, ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

Ξέρατε ότι οι γεροισασταί τών Ήνωμένων Πολιτειών έχουν στη διάθεσί τους ένα ίδιαιτερο μικρό τραίνο;

Τό Καπιτώλιον δηλαδή ή Αμερικανική Βουλή, είνε ένα κτίριο, που έχει στο ύπόγειό του τρία πατώματα. Μακρότατοι διάδρομοι συνδέουν τά γραφεία της Γερουσίας μέ έκείνα της Βουλής.

Οι βουλευταί, λοιπόν, φέρουν νά περπατήσουν, για νά μεταβούν από της Βουλής εις την Γερουσίαν, ένθ οι γεροισασταί κάμνουν την διαδρομήν αυτή έπάνω σέ μικρά τραίνα. Ένας γεροισαστής άφίνει τό γραφείο του, κατεβαίνει μέ τό ασανσέρ στο ύπόγειο του Καπιτωλίου, κατάνει ένα κουδούνι και άμέσως ένα μικρό τραίνο σταματάει μπρός του, για νά τόν παραλάβη.

Μία παραστατική εικόνα, που προσητεύει τρώπον νυν της συνιωνιστικής ταχέτην μεταφέρει ταυτοχρόνως και ένα γενηνταίον άεροπλάνου, τό όποιον εις δεδομένην στιγμήν ένταναίσεσθ διά τού καταπέλτου του. Τό σχεδιάγραμμα δεικνύει άκριβώς τό άεροπλάνον μόλις άπογειωθέν — άν έπ'ετρέπαται ό όρος — ένθ τό τραίνο συνεχίζει τόν ήλιγγισθό δρόμον του.

Ο νεαρός συνάδελφος τού Μάνου ήπρε δύο μύρες και λίγους μεζέδες.

Στό σπίτι τό άριστοκρατικό που θά ήγιναι, καθώς τού έλπε, τούς έξογαζον και σουπέ άργότερα και έτσι βάσταγε την όρεξί του νά μή χαλάσθ τό στομάχι του.

Τί παιγνίδια παίζετε; τόν ρώτησε ό Μάνος.

— Πόκερ και πόκα και κάμπο ν γίνεται και έκαρτέ.

— Έσύ τί προτιμάς;

— Έμείς παίζουμε πόκα.

— Πολλοί;

— Όκτώ, έννός, καμμία φορά και δέκα.

— Και περιμένεις νά γλυτώσθ; τού παρητήρησε ό φίλος του.

— Θά γυρίσθ, που θά παη! έλπε ό συνάδελφος του έννοών πως θά γυρίσει και γι' αυτόν ή τύχη.

— Δέν σέ ρωτώ ποιά σπίτι είναι και ποιά παίζουν έκεί, θά σέ ρωτήσω μόνον άν παίζεθ και ή οικοδόσποινα.

— Παίζει.

— Χάνει ή κερδίζει;

— Χάνει, είναι κι' αυτή άτυχη!

— Τό κεφάλι μου κόβω πως σέ κλέβουνε, τού έλπε μέ πεποίθησιν ό Μάνος.

— Πρέπει νά σέ πάρω ένα θράβυ, τού έλπε μέ κάποια συνκρατημένη άγανάκτησιν ό συνάδελφος του, για νά πεισθής πόσο άδικο έχεις. Άλλά, πρέπει νά σέ γνωρίσθ ή οικοδόσποινα και κατόπιν θά λάβης πρόσκληση.

— Υπερβολές, υπερβολές, είσαι φιλόποπος, Μάνο. πολύ φιλόποπος, σ' άφάνισε ή γκίνια και πιστεύεις στο τέλος πως σέ κλέβανε.

— Τί νά σού πώ, φίλε μου, θάρρος ή στιγμή που θά πεισθής μόνόγος σου.

— Πώς μέ κλέβουνε;

— Ασφαλώς.

σι. Δέν μπαίνει εύκολα κανείς σ' αυτά τά μεγάλα σπίτια.

Ο συνάδελφος τού Μάνου παρ' όλη την πίστι που έδειξε στην πεποίθησιν του, όταν έφυγε για τό άριστοκρατικό σπίτι της κυρίας Λέλας, άρχισε νά σκέπτεται άσθελά τη γνώμη τού Μάνου και την εύρισκε άσπρη-Χη.

Ένα τέτοιο σπίτι, ήτανε άδύνατον!

Δέν είχε ιδέα τί ήτανε ή κυρία Λέλας, ό άνδρας της και μερικοί από τούς έντιμους καπιτωχούς της.

Τό προηγούμενο βράδυ, ό νεαρός συνάδελφος τού Μάνου είχε χάσει κάποιες χιλιάδες και παρ' όλη την στενωχώρα του, δέν μπόρεσε νά μή θαυμάσθ την εύγένειαν της κυρίας Λέλας, ή όποια όταν έμειναν έπειτα μαζί και κουδεντιάσανε τέτα - α - τέτα, τόν συνευλόευσε φιλικώς νά παύσθ νά παίζεθ.

— Νά τό διακόψετε, τού έλεγε, σάς παρακαλώ θερμώς: νά διακόψετε τό παιγνίδι για μερικές έβδομάδες. Μην ηγωνίζεστε κόντρα στην άτυχία. Θά ζημιωθήτε πολλά. Άρρίστε νά περπάσθ αυτή ή γκίνια. Φαντασθήτε πόσο λεπτή είναι ή θέσις μου. Άν δέν έφοδούμην μήπως πορεξηγούσε, θά έθεσάμ εις μέ παρέξηγησης, θά σάς έλεγα πως δέν θά σάς έδωδω τό λούχιστον δύο έβδομάδες.

Τούλας αυτά τά λόγια μέ έκφρασι συμπάθειας κατασανθή, αλλά τούδειχνε μέ την έπιτηδεύτητα της ραφινάτης πόρνης πολύ περισσότερη σάρκα από τό μισόγυμνο στήθος της και έδινε στο κορμι της κλίσεις και καμπύλες αώδως ήδην, αλλά προσωρισμένες νά ζωογονήσουν τόν πόθο που κουφόαιγε σ' ένα νέο μόλις είκοσιεπτά χρόνων, όπως ήτανε ό συνάδελφος τού Μάνου, περί τού όπολου είχε εξηκριωμένες πληροφορίες πως τό μεριδί του από την πατρική κληρονομία του άνήρχετο σέ μερικά έκτακτομύρια.

Τό σχέδιο της κυρίας Λέλας ήτανε σύνθησ σ' αυτό το είδος της γυναικής. Όσα γλύτωσε τό θυμά της από την χαρτοπαίξια θά τού τάρδαζε αυτή διά της μεθόδου τού έρωτος.

Την άλλη μέρα τό πρω ό Μάνος ήπρε στο ραντεβού που είχε μέ τούς δικηγόρους στο σπίτι τού Γιώργου.

Οι δύο δικηγόροι είχαν διαγράψει τό σχέδιο της ύπερσπύσεως και είχαν σχηματίσει, ειλικρινώς και όχι έπαγγελματικώς, την πεποίθησιν ότι ή Ήλσα ήτανε άθώα.

Εχον ύπερ της αθώότητος της Ήλσας γεγονότα σημαντικά, όπως α έκθέσεις τών λατροδικαστών της νεκρομάς και τών έμπεριγινόμενων διά την κατεύθυνσιν των δύο σφαίρων, της μίας που είχε κερφωθί στον τοίχο, πλάγι στο κρεβάτι τού Μίνω και της άλλης που έκφορδωνήσθη στο κεφάλι τού.

Άλλά τώρα ήρχετο νά προστεθί και μία άλλη σημαντική λεπτομέρεια. Τό πιστόλι που είχε διαπραχθή ό φόνος, άπεδείχθη ότι δέν ήταν άγορασμένο στην Άθήνα.

Ο ένας από τούς δικηγόρους είχε ανακαλύψει τό έλαφροντικόν εκείνου τυχαίως.

Τό πιστόλι ήτανε γάλλυ και νικελ μάγας, άξίας, μικρό, ώστε νά χωράσθ και στην μικρότερη τσέπη και πολυτελέστατο.

Τη αίτησιν της ύπερσπύσεως άπεδείχθη ότι κανένα από τά όπλαπώλεια δέν πωλούσε τέτοια ρεβόλβερ.

Επειτα οι έμπεριγινόμενες άπεφάνθησαν ότι δέν είχε χρησιμοποίηθ ποτέ προηγούμενος. Και τό συμπέρασμα της ύπερσπύσεως ήταν πως τό φονικό όργανο είχε άγορασθ από την Εύρώπη και είχε χρησιμοποιηθ για πρώτη φορά. Άρα ό φονεύς ήθελ νά έχει πάρει απ' έξω και μέ την πρόθεσιν νά σκοτώσθ, νά πάρη μαζί τους την Ήλσα, καθώς είχε καταθέσει αυτή άμέσως στην πρώτη άνάκρισιν, λίγες στιγμές μετά τόν φόνον.

Οι δύο δικηγόροι επίσης δέ έότρηζοντο μεγάλως εις την κατάσταση του Γιώργου τού Σταυμέλου, της καμαριέρας και της νοσοκόμης, καταθέσεις που ήσαν ύπερ της κατηγορουμένης.

Τό μόνο σημείο, επί τού όποιου ή κατηγορία θά έσπρηζε την έννοχην, ήταν τό έσωτερικό κλειδίωμα της πόρτας από την Ήλσα, λίγες στιγμές πρό τού φόνου.

Εις την ύπόθεσιν ένεφανίσθη και πολιτική άγωγή.

Κάποια άνηψιά τού Μίνω, την όποιαν αυτός συνετήρει διά μικροπραχών και που δέν την ήγνώρισε ποτέ, ούτε ή Ήλσα, ούτε ό Μίνω, ένεφανίσθη δικεικούσα δικαιώματα κληρονομικά και ήγειρε και πολιτική άγωγήν κατά της Ήλσας, μέ την δήλωσιν ότι ό πληρεξούσιος δικηγόρος της θά παρίστατο κατά την δίκην ως πολιτικός ένάγων.

Ή Ήλσα, στην φυλακή, είχε άνανκτήσει όπωσδήποτε τό ήθικό της, άλλ' ή ψυχική πληγή της ήταν εσθειά.

Αισθανόταν πως εάν ήθώουτο, και είχε σχηματίσει την πεποίθησιν πως θά ήθώουτο, δέν θά μπορούσε νά ζήσθ στην Άθήνα και ή άγάπη της και ό πόνος της για τόν Γιώργο, ήταν τόσο έσθος, τόσο συγκλονιστικός, που έθανε σέ μία άπόφασιν αόταυθισας.

Δέν θά τόν παντρευότανε. Συλλογίστανε πως ό γάμος της μέ τόν Γιώργο θά τόν κατέστρεφε.

Θά φούντωνε έναντίον του και έναντίον της ή κακογλώσσά και θά έμεινανε ή συκοφαντία.

Πολλές φορές άγρυπνη τη νύχτα στο δωμάτιό της στην φυλακή, σκεπτότανε την μαυρή τύχη της και έβλεπε πόσο θά ήτανε δυστυχισμένη.

Άλλ' ή άπόφασιν της αόταυθισας.

"ΕΡΩΣ"

στεθή και μία άλλη σημαντική λεπτομέρεια. Τό πιστόλι που είχε διαπραχθή ό φόνος, άπεδείχθη ότι δέν ήταν άγορασμένο στην Άθήνα.

Ο ένας από τούς δικηγόρους είχε ανακαλύψει τό έλαφροντικόν εκείνου τυχαίως.

Τό πιστόλι ήτανε γάλλυ και νικελ μάγας, άξίας, μικρό, ώστε νά χωράσθ και στην μικρότερη τσέπη και πολυτελέστατο.

Τη αίτησιν της ύπερσπύσεως άπεδείχθη ότι κανένα από τά όπλαπώλεια δέν πωλούσε τέτοια ρεβόλβερ.

Επειτα οι έμπεριγινόμενες άπεφάνθησαν ότι δέν είχε χρησιμοποίηθ ποτέ προηγούμενος. Και τό συμπέρασμα της ύπερσπύσεως ήταν πως τό φονικό όργανο είχε άγορασθ από την Εύρώπη και είχε χρησιμοποιηθ για πρώτη φορά. Άρα ό φονεύς ήθελ νά έχει πάρει απ' έξω και μέ την πρόθεσιν νά σκοτώσθ, νά πάρη μαζί τους την Ήλσα, καθώς είχε καταθέσει αυτή άμέσως στην πρώτη άνάκρισιν, λίγες στιγμές μετά τόν φόνον.

Οι δύο δικηγόροι επίσης δέ έότρηζοντο μεγάλως εις την κατάσταση του Γιώργου τού Σταυμέλου, της καμαριέρας και της νοσοκόμης, καταθέσεις που ήσαν ύπερ της κατηγορουμένης.

Τό μόνο σημείο, επί τού όποιου ή κατηγορία θά έσπρηζε την έννοχην, ήταν τό έσωτερικό κλειδίωμα της πόρτας από την Ήλσα, λίγες στιγμές πρό τού φόνου.

Εις την ύπόθεσιν ένεφανίσθη και πολιτική άγωγή.

Κάποια άνηψιά τού Μίνω, την όποιαν αυτός συνετήρει διά μικροπραχών και που δέν την ήγνώρισε ποτέ, ούτε ή Ήλσα, ούτε ό Μίνω, ένεφανίσθη δικεικούσα δικαιώματα κληρονομικά και ήγειρε και πολιτική άγωγήν κατά της Ήλσας, μέ την δήλωσιν ότι ό πληρεξούσιος δικηγόρος της θά παρίστατο κατά την δίκην ως πολιτικός ένάγων.

Ή Ήλσα, στην φυλακή, είχε άνανκτήσει όπωσδήποτε τό ήθικό της, άλλ' ή ψυχική πληγή της ήταν εσθειά.

Αισθανόταν πως εάν ήθώουτο, και είχε σχηματίσει την πεποίθησιν πως θά ήθώουτο, δέν θά μπορούσε νά ζήσθ στην Άθήνα και ή άγάπη της και ό πόνος της για τόν Γιώργο, ήταν τόσο έσθος, τόσο συγκλονιστικός, που έθανε σέ μία άπόφασιν αόταυθισας.

Δέν θά τόν παντρευότανε. Συλλογίστανε πως ό γάμος της μέ τόν Γιώργο θά τόν κατέστρεφε.

Θά φούντωνε έναντίον του και έναντίον της ή κακογλώσσά και θά έμεινανε ή συκοφαντία.

Πολλές φορές άγρυπνη τη νύχτα στο δωμάτιό της στην φυλακή, σκεπτότανε την μαυρή τύχη της και έβλεπε πόσο θά ήτανε δυστυχισμένη.

Άλλ' ή άπόφασιν της αόταυθισας.

Οι δύο δικηγόροι επίσης δέ έότρηζοντο μεγάλως εις την κατάσταση του Γιώργου τού Σταυμέλου, της καμαριέρας και της νοσοκόμης, καταθέσεις που ήσαν ύπερ της κατηγορουμένης.

Τό μόνο σημείο, επί τού όποιου ή κατηγορία θά έσπρηζε την έννοχην, ήταν τό έσωτερικό κλειδίωμα της πόρτας από την Ήλσα, λίγες στιγμές πρό τού φόνου.

Εις την ύπόθεσιν ένεφανίσθη και πολιτική άγωγή.

Κάποια άνηψιά τού Μίνω, την όποιαν αυτός συνετήρει διά μικροπραχών και που δέν την ήγνώρισε ποτέ, ούτε ή Ήλσα, ούτε ό Μίνω, ένεφανίσθη δικεικούσα δικαιώματα κληρονομικά και ήγειρε και πολιτική άγωγήν κατά της Ήλσας, μέ την δήλωσιν ότι ό πληρεξούσιος δικηγόρος της θά παρίστατο κατά την δίκην ως πολιτικός ένάγων.

Ή Ήλσα, στην φυλακή, είχε άνανκτήσει όπωσδήποτε τό ήθικό της, άλλ' ή ψυχική πληγή της ήταν εσθειά.

Αισθανόταν πως εάν ήθώουτο, και είχε σχηματίσει την πεποίθησιν πως θά ήθώουτο, δέν θά μπορούσε νά ζήσθ στην Άθήνα και ή άγάπη της και ό πόμος της για τόν Γιώργο, ήταν τόσο έσθος, τόσο συγκλονιστικός, που έθανε σέ μία άπόφασιν αόταυθισας.

Δέν θά τόν παντρευότανε. Συλλογίστανε πως ό γάμος της μέ τόν Γιώργο θά τόν κατέστρεφε.

Θά φούντωνε έναντίον του και έναντίον της ή κακογλώσσά και θά έμεινανε ή συκοφαντία.

Πολλές φορές άγρυπνη τη νύχτα στο δωμάτιό της στην φυλακή, σκεπτότανε την μαυρή τύχη της και έβλεπε πόσο θά ήτανε δυστυχισμένη.

Άλλ' ή άπόφασιν της αόταυθισας.

ΕΝΑ ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗΣ ΠΛΟΚΗΣ ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ

Τό πρωί που γινότανε τό συμβούλιο στού γιατρού, ό Γιώργος είχε περάσει τραγική νύχτα.

Τού είχε συμβή κάτι άπρόοδικο, που τόν είχε βάσει σέ μεγάλην ταραχή και άγωνία.

Τό προηγούμενο άπόγευμα, μεταξύ τών άσθενών που έδέχθη, παρουσιάσθηκε και ένας κύριος άγνωστός του.

Ο Γιώργος τόν πέρασε για άσθενή και τόν έδέχθη μέ την συνήθη εύγένεια και καλοκαγοχία του.

Άλλά μόλις έμειναν μόνοι στο ίατρείο του, τόν άκούσε νά τού λέγη λόγια που τόν κατέπλησαν.

— Κύριε, τού έλπε, δέν είμαι άσθενής.

Τόν έκτύπαξε μέ αούτηρότητά...

— Δέν είσθε άσθενής;

— Όχι, κύριε. Ή άνάγκη νά σάς ιδώ ίδιαιτέρως και νά μιλήσω μαζί σας έμπιστευτικώς, μέ έκαμε νά άναίμενω την σειρά μου μεταξύ τών άσθενών στο σάόνι σας.

Ο Γιώργος αούτες τις λίγες στιγμές τόν κύτταξε προσεκτικά. Άντελήφθη πως τόν έβλεπε για πρώτη φορά, όπως επίσης άντελήφθη, πως δέν έπρόκειτο περί άνισορρόπου ή ψυχασαπούς.

— Τί θέλετε, κύριε; τόν ρώτησε.

— Λίγων στιγμών συνομιλία.

Τί θέλετε, κύριε; τόν ρώτησε.

— Λίγων στιγμών συνομιλία.

Τί θέλετε, κύριε; τόν ρώτησε.

— Λίγων στιγμών συνομιλία.

Τί θέλετε, κύριε; τόν ρώτησε.

— Λίγων στιγμών συνομιλία.

Τί θέλετε, κύριε; τόν ρώτησε.

— Λίγων στιγμών συνομιλία.

Τί θέλετε, κύριε; τόν ρώτησε.

— Λίγων στιγμών συνομιλία.

Τί θέλετε, κύριε; τόν ρώτησε.

— Λίγων στιγμών συνομιλία.

ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

Ο κυνηγός Γαουτσόπου διηγείται πάντοτε την ιστορίαν των κυνηγών «Μαζάι» όταν θέλη νά δείξη τί άνθρωπος είναι ένας «Μαζάι», όταν θέλη νά άποδείξη ότι κανείς δέν μπορεί νά ύπερβή τούς... «Μαζάι» στην άρετή της άφοβίας.

Ο Γαουτσόπου είνε άγροκτήμον και κυνηγός εις την Άνατολικήν Άφρικην και γνωρίζεται καλά μέ τούς «Μαζάι» διότι συχνά οδηγεί από τό Μόζι, όπου κατοικεί, κυνηγητικούς έξοχούς Εύρωπαίους στην περιόχη δυτικής του Πόρι και τού Μέρουμπερ, και αυτό είνε άκριβώς τό μέρος, τό όποιον ό λαός τών Μαζάι κατοικεί ως την προστατευτικήν του περιόχην. Παραλαμβάνει μαζί του πάντοτε μερικούς Μαζάι ως βοηθούς και ίδίως δέν άποφασίζει νά έπιχειρήσθ τίποτε χωρίς τόν Λίτερα.

Ο Λίτερς είνε και ό ίδιος τολμυρός κυνηγός, ό όποιος στα νεατά του έκτύπησε μέ τό τόξο του πάρα πολλούς έλεόντας.

Έφευρετικώς και αόταυθισά καθώς και έτοιμότης πνεύματος και άκρίβει εις έμφυτα προσόντα τού Λίτερς.

Όταν ό Γαουτσόπου συνάδευε μία νεαρή Άγγυλινά σ' ένα άμάς κυνηγητό στην περιόχη τού Λόγκινδω, είδαν άφνης από τό αστόκιντο που ό ίδιος οδηγούσε, όχι μακρότερα από τό διάστημα που φθάνει μία πέτρα ριπτομένη, άρκετά λιοντάρια που ήσαν γύρω από έναν νεκρό ζέβρο και έτρωγαν μέ... ζήλον. Με την συνοδεία τού Λίτερς πλείστα έσπρων ό Γαουτσόπου μέ την μηχανήν και τά κιβώτιά του, ένθ ή Μίς στερέωνε τόν φακό και άργυρε μέσα από τό αστόκιντο νά φωτογράφη.

Ο Γαουτσόπου πλείστα τά ζωα έκπέσταν δέκα βηματικά χωρίς ατάξ, άπρηχολημένα μέ την λεία τους, νά τόν πάρουν είδησι. Με τό κιβώτιο άνέμεσαν στα πόδια του ύψισως τόν φακόν και τόν έστρεψε προς τά λιοντάρια, όταν ή Μίς τού φωνάζει από τό αστόκιντο: «Αν πλείσσης την άκόμη βήματα, θά σέ πάρω μαζί μέ τά λιοντάρια στην πλάκα».

Ένα από τ' άγρίμια σταμάτησε τό μαχητό και έβρυχήθη άνησυχία. Ο Γαουτσόπου δέν μπορούσε ν

ΕΡΩΣ....

Ο κόσμος έρωτεύεται στα χρόνια μας πολύ διασκεδάων ούτω πώς τις ώρες της ανίας και κάθε θήλυ κατ' αὐτὰς αισθήματα πωλεί στους γέροντες, στους μεσήλικες και δι' σπουδών νεανίας.

Πάσα καρδιά πάλαιτα σ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους εἶτε κι' ἐκ βάθρων της δονεῖται ὁσάκις ὅλοι θυμωθῶν τὴν κόρη τὴν ἀβρὴ των κι' ἐντύπωνιν οὐ δίδουνε σεσημῶ τῶν... Κ α λ α (β ρ ὕ τ ω ν.

★

Κανέναν δὲν ὑφίσταται πὺν ν' ἀγνοῖ τὸν ἔρωτα ὅσο κι' ἂν θέλῃ τὸν σκληρὸν νὰ κἀνῃ καὶ τὸν κρύον ὅλοι στοὺς δρόμους ξενυχτοῦν τὰ βράδια τ' ἀβρῆ (μέρωτα καὶ μεταβάλλουν τὰς δόδους εἰς ποταμούς... δ α (κ ρ ὕ ω ν.

Πολλοί, γὰρ ἐκ ἐγνώρισαν καὶ τῆς ἀγάτης χάδια τινὲς αὐτῶν ἐγνώρισαν στὸν ἔρωτα τὸν ἥτατος κι' ἀφ' οὗ πρωτίστως, ἔμειναν τὰ πορτ-μονέ τους ἄ. (δεῖξ ἀπὸ τέλος ἡγαγκάσθησαν νὰ τρώγουν... χ ὡ λ ο (π ἡ τ τ α ς!

★

«Ο ἔρως χρόνια δὲν κυττά κι' ὅπου βρεθῇ χορεύει ἀσμάτιον παμπάλαιον συμβολικὸν μὰς λέει καὶ κάθε γέρονς φυσικὰ γιὰ μιὰ μικροῦλα ρεύει καὶ σὰν μωρὸ στὴν κούνια του κι' αὐτὸς περίπου (κλαίει.

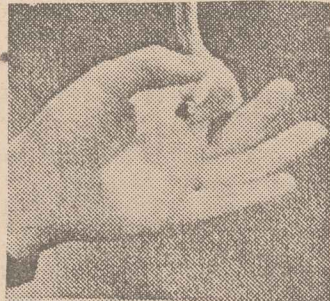
Διότι πρέπει κι' ἡ μικρά, ὁλόκληρὴ ἂν εἶνε τὸν ἔρωτ' ὅλον γέροντα νὰ τὸν ἀπομυζήσῃ κι' ὁ... Βορονῶφ δὲν βρίσκεται διὰ τὸ θαυμάσιον οὐτὲ θὰ γίνῃ... λ ἡ σ τ α ρ χ ο ς ὁ τάλας γιὰ νὰ (ζήσῃ.

★

Εὐθύνες φέρει ἀπὸ πολλὰς δὲ πτωχὸς ὁ ἔρως στὴν ἐποχὴ τὴν σύγχρονον ἀκόμη καὶ τὴν παλαιὰν γι' αὐτὸν ἀλαζονιστὴς κάθε πολίτης βέρονς γι' αὐτὸν δὲ γίνονται παντοῦ καὶ πάντοτε κραιπα- (λαι.

Ο τρόπος πὺν καπνίζομε μᾶς προδίδει

το τσιγάρο, ὁ καταδότης τοῦ χαρακτήρος μας

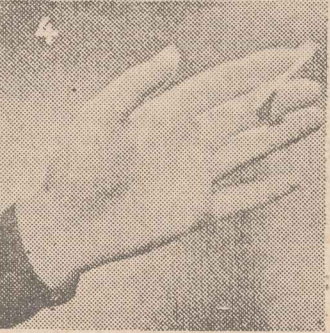
ΤΟ ΣΙΓΑΡΕΤΤΟ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΣΑ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΠΑΛΑΜΗΣ. Χαρακτήρ καλὸς, εὐθύνος, ἀνθρωπὸς πὺν γνωρίζει νὰ σκέπτεται προτοῦ ἐνεργήσῃ καὶ πὺν ἔχει τὸ θάρρος νὰ ἀναλαμ- βάνῃ τὴν εὐθύνην τῶν πράξεων του.

ΣΙΓΑΡΕΤΤΟ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΞΩ ΜΕΡΟΣ. Ἀνθρώπος πὺν σκέπτεται πολὺ, πάντοτε ἀπασχολημένος μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν τοῦ ἀπεκαλύφθῃ ὁλόκληρη ἡ ἀλήθεια, καὶ πὺν δὲν τοῦ ἀρκεῖ μόνον ἡ ἐπιφάνεια.

ΣΙΓΑΡΕΤΤΟ ΠΡΟ- ΤΕΤΑΜΕΝΟ Π Ρ Ο Σ ΤΑ ΕΜΠΡΟΣ. Ἐπιφω- βὸς ἀντίπαλος μετὰ χαρακτήρα μαχητὴ κ ὁ, κακεντρέχης καὶ καυ- χισιάρης. Εἶναι ἐδ- φησθέντατος καὶ δὲν τοῦ λείπουν τὰ ἐπι- χειρήματα.

ΣΙΓΑΡΕΤΤΟ ΣΕ Α- ΝΟΙΚΤΟ ΧΕΡΙ. Κα- λὸκαρδὸς φίλος, ἀγα- πῆ τὴν καλοζῶια καὶ εἶναι ἀνοιχτοχέρης καὶ φιλόξενος. Εἶναι πάν- τα σίγουρος γι' αὐτὸ πὺν λέει.

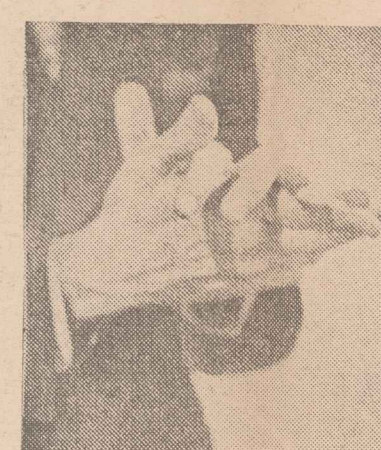
Τσάντα ὑπὸ μάλῃς: Ἀνεξαρτη- σία. Χαρακτήρ κάπως ἐχέμυθος καὶ ἐνωϊστής. Ἀρκεῖται στὸν ἑαυτὸ της.

Τὸ χέρι περασμένο ἀπὸ τὸ μα- νίκι τῆς τσάντας. Ἐντοτικῶς δυοσιτία, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ ἐπιπολαιότης.

Ἡ τσάντα ταλαντεύεται κρατη- μένη ἀπὸ τὸ λουρί της: Ἐπιδι- ὶκει νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχή, κολακευμένη γι' αὐτὸ.

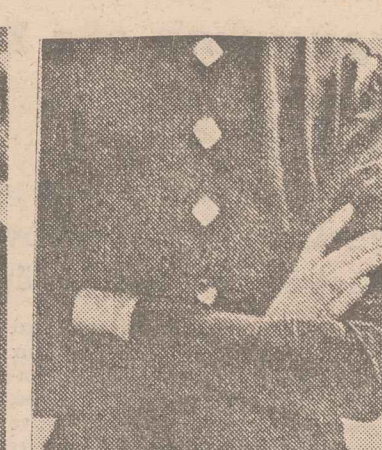
Τρίβει τὰ χέρια του, μιλούντας μετὰ ἑσῶς μελιστολάκτο: ψευτο- εὐγένεια πονηροῦ καὶ ὑποῦλου ἀνθρώπου. Πνεῦμα ὑπολογιστικὸ

Μπράτσ' σταυρωμένα μετὰ κρυμ- μένο τὸ ἀριστερὸ χέρι: Γνω- ρίζεται τοὺς κοινωνικοὺς τύ- πους. Θέλει νὰν εὐχάριστη.

Δαγκωμένη ἀκρὴ τοῦ μολυβίου ἡ τοῦ κονδυλοφόρου: Ἀνῆσυ- χο πνεῦμα, πὺν ἐρίσκειται διαρ- κῶς σὲ κίνησι. Νευρικός.

Σταυρωμένα μπάτσ'α, μετὰ τὸ δε- ξὶ χέρι ἀπὸ κάτω: Ἐπ' ἄλλον καλωσύνη, προσωπικότης πὺν κάνει πάντα ἐντύπωσι.

Δὲν σὰς διαγεύγει τίποτα

Πολλὲς φορὲς σεῖς οἱ ἴδιοι δὲν γνωρίζετε τὸν χαρακτήρα σας, γιὰτὶ δὲν ἐσυνήθισατε νὰ προσέ- χετε μερικὲς αὐθόρμητες χειρο- νομίες σας. Οἱ ἄλλοι ὅμως πὺν παρακολουθοῦν καὶ τὶς παραμι- κρότερες κινήσεις σας τὶς συνη- θισμένες σας χειρονομίες, μπο- ροῦν νὰ μάθουν πὺς εἰσαετὴν πρᾶγματικότητά.

Κάθε ἀνθρώπος ἔχει ὠρισμένες μικρὲς συνήθειες, πὺν σήμερὰ τὶς παρακολουθεῖ μιὰ νέα ἐπιστήμη: ἡ ψυχομετρική. Σύμφωνα μετὰ τὴν ἀρχὴς της καμμιὰ χειρονομία μας καὶ καμμιὰ συνήθειά μας δὲν διαμορφώνεται στὴν τύχη. Τὸ νὰ συνηθίσωμε νὰ κρατᾶμε μετὰ τὰδε ἡ τὸν δεινὰ τρόπο λ. χ. τὴ σάκκα μας αὐτὸ δὲν γίνε- ται τυχαῖος. Περιέργως ἐσωτερι- κὲς ἀντιδράσεις, ἀλλήλεπιδροῦν κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ σχη- ματισθῇ αὐτὴ ἡ συνήθεια.

Ἄν κρατᾶμε τὸ τσιγάρο μας μετὰ τὴν ἀναμμένη ἀκρὴ πρὸς τὸ μέσα μέρος ἢ ἂν τινάζωμε κάθε τόσο τὴν στάκτη του ἢ ἀκόμη ἂν τὸ ἔχωμε διαρκῶς κρεμασμένο

Ο τρόπος πὺν καπνίζομε φανερώνει ἐπίσης τὸν χαρακτήρα μας. Καὶ ὅποιος συνήθειαν νὰ προσέχῃ, ἀποκαλύπτει ἕνα σωρὸ ἀπρόβλεπτα καὶ ἐνδιαφέροντα ἰδιώματα τῆς φιλῆς του.

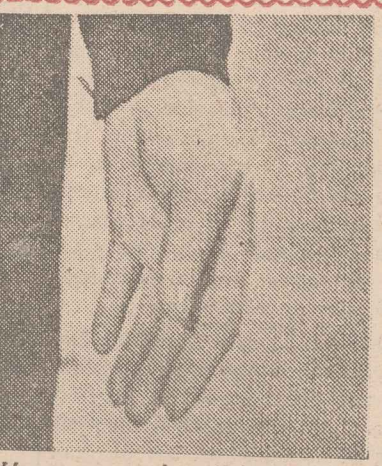
στά χεῖλῃ μας —ἔχει κάποιον βα- θύτερον αἶτιον, πὺν πρέπει νὰ εἶ μεθὰ σὲ θέσι νὰ τὸ ἐξετάσωμε.

Οἱ συνήθειες εἶνε λοιπὸν ἕνα εἶδος ἀνταντακλαστικῶν φαινομέ- νων τοῦ χαρακτήρος μας. Ἰδίως οἱ μικρὲς συνήθειες εἶνε οἱ πὺς σημαντικὲς, γιὰτὶ ἀκριβῶς ἐπει- δὴ εἶνε μικρὲς, δὲν συνηθίσωμε νὰ τὶς προσέχωμε, νὰ τὶς διορθώ- νωμε ἢ νὰ τὶς κρύβωμε καὶ ἐπο- μένως, διατηροῦν ὅλον τὸν αὐ- θόρμητισμό τους.

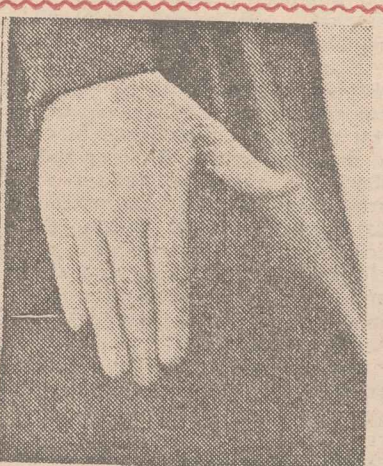
Γι' αὐτὸ, μαθαίνοντας νὰ προ- σέχωμε καὶ νὰ μελετοῦμε τὶς συ- νήθειες τῶν ἄλλων κατορθώνωμε νὰ μαντεύωμε καὶ νὰ ἀποκαλύ- πτωμε τὸν χαρακτήρα του.

Προσέξτε λοιπὸν τὶς εἰκόνες πὺν πλασιάζουν τὸ κεῖμενο αὐ- τὸ. Σκεφθῆτε λίγο τὴν κάθε πε- ρίπτωσι καὶ νὰ δῆτε πόση ἀλή-θεια κρύβει ἡ κάθε ἐξήγησι πὺν σὰς δίνομε. Θὰ μάθετε ἔτσι νὰ διακρίνετε τοὺς ὁμοίους σας μετὰ τοὺς ὁποίους ἐρχεσθε σὲ συά- φεια καὶ νὰ κανονίζετε ἀναλό- γως τὶς σχέσεις σας μαζί τους...

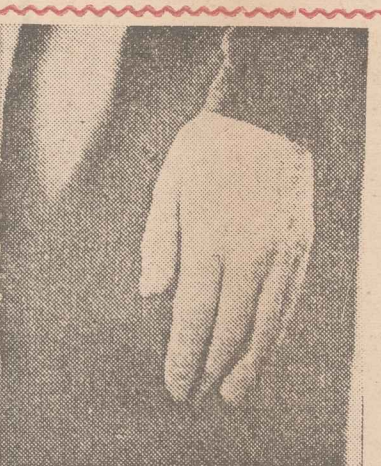
Ἄν ξέρετε νὰ παραιτηθῆτε

Χέρι κρεμασμένο ἀκίνητο μετὰ τὸν ἀντίχειρα σφιγμένο πρὸς τὴν παλάμη: Ἀδυναμία, ὀργή, νισμὸς νοσηρὸς, κουρασμένος.

Ἀντίχειρ φυσικῶς ἀπέχων ἀπὸ τὰ λοιπὰ δάκτυλα: Χαρακτήρ ἀνεξάρτητος καὶ ἐξαιρετικῶς δραστήριος.

Ἀντίχειρ κολλημένος συνήθως στὸ ὑπόλοιπον χέρι: Χαρακτήρ συγκρατημένος, προφυλακτικὸς καὶ καιροσκοπός.

Τσάντα κρεμασμένη στὸ μπρά- τσο: Ἀγαπᾷ τὴν τάξι, πνεῦμα πρακτικὸ, διαρκὲς ἀπασχόλη- τας διὰ τὸ «τί θὰ πῇ ὁ κόσμος».

Λιγανὸς πὺν συνήθως ἀπέχει ἀ- πὸ τὰ ὑπόλοιπα δάκτυλα: Πνεῦ- μα φιλοπερίεργον, ἀνεξαρτησία ἰδεῶν καὶ πράξεων.

Ἐπιστολὴ δίχως περιθώριο: Οἰκονομία καὶ ἀγάπη τῆς τά- ξεως. Μετὰ μεγάλο περιθώριο: Τάσις πρὸς σπατάλην.

...ΕΡΩΣ

Γι' αὐτὸν γκρεμοσκάσθηκαν Μιμίκος τε καὶ Μαίρη γι' αὐτὸν στὰ κεντρικώτερα τῆς πρωτεύουσας μέρη τοὺς τοίγγους καταστρέφουνε καὶ βγάζουν κάθε... (σύρμα γι' αὐτὸν δὲ κι' ὁ Μενέλαος ἐγένινκε πιά...φ ἰ ρ μ α.

★

Ἄν δὲν ὑπῆρχε, φίλτατοι, παιδί τῆς Ἀφροδίτης τούτῳστιν ἂν σημείωνε στὸν κόσμον ἀπουσίαν κι' ἂν δὲ γινόταν στὶς καρδιὰς καμμιὰ φορὰ καί... (δύτης ὅλοι θὰ ζούσαμε στὴ γῆ χωρὶς καμμιὰν οὐσίαν. Ἄν δὲν τὴν... ψώνίζαν κοινῶς, μέχρι τὰ μπουστία (τόσοι

κανεῖς δὲ θὰ βρισκότανε γυναῖκα νὰ σκοτώσῃ ὅποτε δὲν σκεπτόσαστε τὴν τύχην τῶν πολλῶν τῆς γῆς ὀλοπαλῶν πὺν θέμμεν στο ράφι των κάθε πιστολὴ ἀπάλητων κι' ἀνάγκη θὰ παρίστατο... ν' α ὅ τ ο κ τ ο ν ἡ (σ ο υ ν ὅλοι των!

★

Χωρὶς αὐτὸν τὸν ἔρωτα τὸν γιοῦ τῆς Ἀφροδίτης πὺν τῶν καρδιῶν μας γίνεται μοναχὰ λοποδοτῆς δὲ θὰ γινότανε ποτὲ συνάνθρωπος ληστής τρελλὸς δὲν θὰ γινότανε καί... σουρρεαλιστῆς. Ποτὲ δὲν θὰ τραγουδᾶσαν πολλοὶ τῶν καλλιφῶνων ἂν ἀρκετοὺς δὲν ἔτρωσκον τὸν περὶ τῶν βέλῃ ταγκὸ πὺν στάζουν αἱματα ταγκὸ πὺν βρισκὸν φὸ- (νων

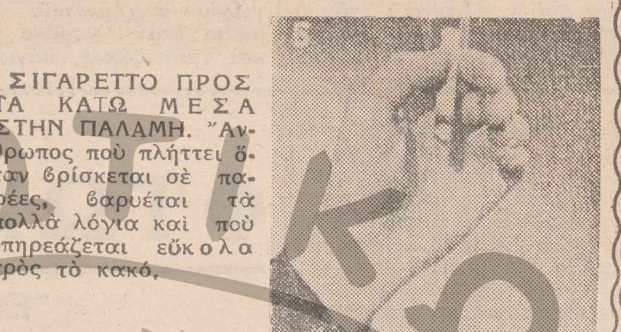
λὲς κι' ἔχουν δράστην ποιητὴν τὸν... λ ἡ σ τ α ρ χ ο (Ν τ α β ἔ λ ἡ.

★

Ο κόσμος ἐρωτεύεται στὰ χρόνια μας πολὺ κι' ὁ ἔρως πυρπολεῖ ὁμοῦ μετὰ τὸν τρομεροῦ τοῦ καύσωνος τοῦ θέρονς ἀμέτρητους βερβέρους καὶ νεαροὺς πὺν ἐξοπερνοῦν εἰς ἀριθμὸν τὴν ἄμμο- πρὸς τέρψιν κι' ἀναλλασιν πολλῶν... μ α ι ὶ ν (κ α ἰ μ ἄ μ ω ν. ΓΙΩΡΓΟΣ ΑἰΣΒΙΟΣ

Ο τρόπος πὺν καπνίζομε μᾶς προδίδει

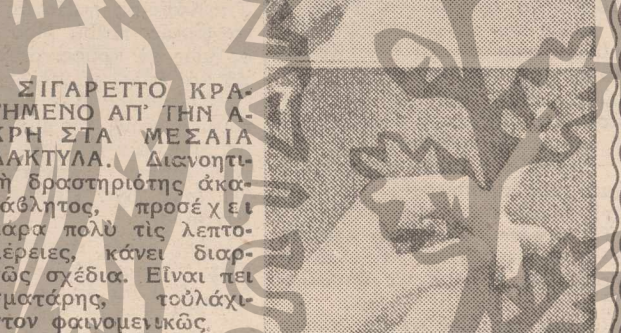
Τὸ τσιγάρο, ὁ καταδότης τοῦ χαρακτήρος μας

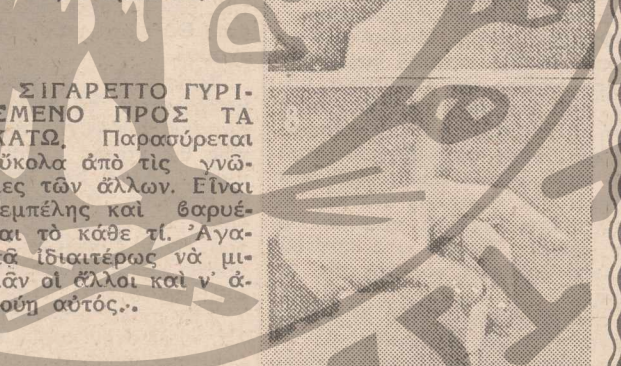
ΣΙΓΑΡΕΤΤΟ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΩ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΜΗ. Ἀν- θρώπος πὺν πλῆττει δ- ται ἐρίσκειται σὲ πα- ρέες, θαυμάζει τὰ πολλὰ λόγια καὶ πὺν ἐπηρεάζεται εὐκόλῃ πρὸς τὸ κακὸ.

ΣΙΓΑΡΕΤΤΟ ΜΕ- ΤΑΞΥ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΕΙ- ΡΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΡΙ- ΩΝ ΔΑΚΤΥΛΩΝ. Δὲν ἔχει διόλου κουράχιο, ττομοκρατεῖται καὶ μετὰ τὶς παραμικρὲς ἀνα- ποδὲς τῆς ζωῆς. Δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ ἀ- γωνισθῇ γιὰ νὰ προ- οδεύσῃ.

ΣΙΓΑΡΕΤΤΟ ΚΡΑ- ΤΗΜΕΝΟ ΑΠ' ΤΗΝ Α- ΚΡΗ ΣΤΑ ΜΕΣΑΙΑ ΔΑΚΤΥΛΑ. Διανοητὴ κὴ δραστηριότης ἀκα- τάληπτος, προσέχει παρὰ πολὺ τὶς λεπτο- μέρειες, κάνει διαρ- κῶς σχέδια. Εἶναι περὶ σμυτάρης, τοῦλάχισ- τὸν φαινομενικῶς.

ΣΙΓΑΡΕΤΤΟ ΓΥΡΙ- ΣΜΕΝΟ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΩ. Παρασύρεται εὐκόλῃ ἀπὸ τὶς γνώ- μες τῶν ἄλλων. Εἶναι τεμπέλης καὶ θαυμά- ζει τὸ κάθε τι. Ἀγα- πᾷ ἰδιαίτερως νὰ μι- λᾷν οἱ ἄλλοι καὶ ν' ἀ- κοῦσῃ αὐτοῦς.

ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΝΜΕ

Πράγματα περιττά

Περιττόν είναι το ψάξιμο για κάτι που το βρήκα. Περιττόν είναι η γυναικία, όταν υπάρχει προίκα. Περιττόν είναι να φορέσει στ' άγυρα, εφ' όσον βρίσκει και στα ξενοδοχεία ψύλλους.

Περιττόν ν' αγοράζει τσιγάρα, αν έχει φίλους. Περιττόν να νοικιάζει δωμάτιο· ύπνο, εφ' όσον υπάρχει το θέατρο το θεωρείον.

Μετά το παίξιμο στον Ίπποδρομο, σου είναι περιττόν το λεωφορείον.

Περιττόν να πάρης φάκα για τα ποντίκια, όταν παίζεις πάνω ή κάτω σου.

Περιττόν να προπονήσαι στον δρόμον ταχύτητας, όταν χρωστάς ακόμη το περυσινό το πανωφόρι σου.

★

Περιττόν να πληρώνεις τον δικηγόρο, όταν κερδίζει την δίκη.

Όταν είναι νόστιμη ή σπιτονοικοκυρά σου, είναι περιττόν το νοίκι.

Περιττόν είναι, όταν έχεις κουτοσμπολά γυναικά, εφημερίδα να διαβάζεις.

Περιττόν να μελετάς τα άνωτέρω, αν... δεν νυστάζεις.

ΑΡΤΙΟΣ ΠΕΡΙΤΤΟΣ

Έξετάσεις

—Ο γερός Πίπης Πεταχτός δώσας αισθηματικές εξετάσεις ενώπιον της δεσποινίδος Βαρβάρας Ξεμυαλιστράς ήλθε δέκατος ένατος κατά σειράν έπιτυχίας εις την καρδίαν της. Προηγούνται άλλοι δεκαοκτώ.

—Ο Κίμων Ταλαίπωρος δώσας εξετάσεις ενώπιον της συζύγου του προεβιάσθη εις τόν βαθμόν του ακόλουθου. Θά ακολουθή του λοιπού την σύζυγον του εις την αγοράν και θα κρατά τα ψώνια.

—Ο Κλέων Ακλαντός ύποστας εξετάσεις των αυτών έπεισθη ότι λίγα είναι τα ψωμιά του. Τον συγχάριμεν.

Μουσικά νέα

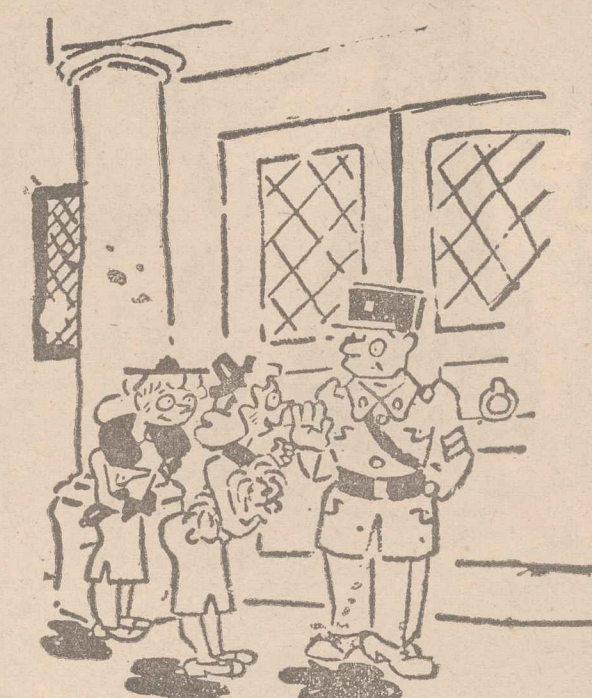
—Ένας τραγουδιέρης έμελοποίησε μίαν σ τ ρ ο φ ή η ν... του τραίμ.

—Το δούλον κωφολάλων έζήτησε από τους διευθυντάς των υπαιθρίων κέντρων, όπως προτιμήσουν τους προτίμους του ως... ντιζέρ.

—Είς το πολυτέλες ζυθοειστατόριον ή «Δραία Κα τσαρίδω» προσέληφθη ή παλαιός διάσημος πιανίστας Λίστ, ίνα συντάξη την... λίσταν των φαγητών του καταστήματος.

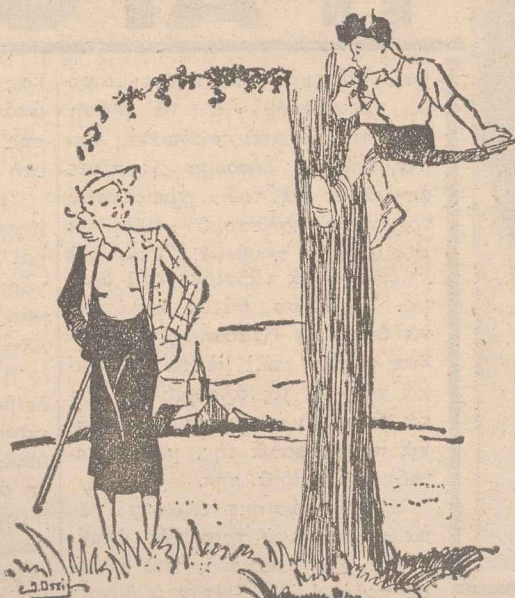
—Η Συμφωνική Όρχηστρα του Ώδειου Άθηνών δεν θά εκτελή του λοιπού μόνον συμφωνίες, αλλά και... προικοσύμφωνα και παντός είδους συμφωνητικά.

ΤΡΑ-ΛΑ-ΛΑ-ΛΑΟΥΝΗ

ΦΙΛΟΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ

—Όποτε λέτε πως ή αίσθησα του κακουργιοδικείου είναι πλήρης; Καί δε θά μπορούσατε τάχα κ. αστυφύλα, να μάς βολέψετε μία δεσούλα στο έ-δωλο των κατηγορουμένων;

ΑΠΟΚΡΩΝ ΛΟΓΟΣ

—Κλεβεις βλέπω κεράσια. Καί δε φοβάσαι τόν ά-γοφύλακα;

—Όχι. Είναι πατέρας μου.

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΣΣΕΣ

Τις βόμβες που έσκάσανε διά τρόπον άνωδύνου στους δρόμους του Λονδίνου γυναικές τις έρριζανε περίπου τά χαράματα.

“Άκου ρε κόσμε πράγματα!

Κοντά στις νέες τις τρέ-οικ και τις αριστοκρά- (τισσες

θά έχουμε-άλλοιμον!—τώρα και τρομοκρατίσσεις.

★

Αυτό όταν το έμαθε και κάποιος φουκαράς έδηλωσε διά φωνής τά μάλα θλιβεράς.

—Καθόλου δεν έκληρώσασαι, άγαπητοί μου φίλοι άν σήμερα το θήλυ άφησε τά προσήματα και τά πολλά άστεία και τώρριξε αναφανδόν εις την τρομοκρατία.

“Αν οι γυναικές όλες των, ω φίλοι, μάς ριχτούν θά μάς τρομοκρατήσουνε τους άνδρες ώρισμένως. Είναι πολύ κατάλληλες για να τρομοκρατούν.

Αυτό το ξέρω δυστυχώς, γιατί είμαι...παντρεμένος.

ΟΙ ΝΤΙΖΕΡ

Γιά να γινή κανείς ντιζέρ, να τραγουδή τά βράδωα πρώτα θά εξετάζεται από επιτροπήν κι' άν κρίνεται κατάλληλος, τότε θά παίρνη άδεια άλλοιώς ευθής θά τίθεται εις άσθηράν σιωπήν.

★

Ήταν καιρός, βρέ αδερφέ, να γινή και αυτό, να ίδουμε την ύγεία μας

το μέτρο είναι χρήσιμο και έντελώς σωστό

και μόνο έτσι θά σωθούν τά δόλια τά αυτιά μας.

★

Καθένας που ένόμιζε, πως εινε αιδώς έβγαινε και τραγουδανε τά μάλα άναιδώς διά τρόπον άνοητου

και όταν τον άκούγανε, έτρόμαζαν και οι γατρές καθ' ότι ή φωνή του

ήταν πολύ κατάλληλη να... διαλαλή ντομάτες.

★

Στην ίδια μοίρα τίθενται τώρα και οι ντιζέρες άτινες παλαιότερα έλεγοντο σαντζέρες. Κι' αυτές ήσαν άσούστες για να μάς τυρανούν. Κι' αυτές πολλάκις έκαμαν τ' αυτιά μας να πο- (νούν).

★

“Όταν έμπρός εις το κοινόν βγής ή ντιζέρ με χάρι κι' άρχισή το τραγούδι της γλυκά να άντηχή μπορεί να πής με έκπληξι: «Βρέ ή όργη να πάρη! Γιατί, βρέ να την βέρνουμε άραγε την φτωχή!».

★

Πρέπει και οι τραγουδιστάι να δίνουν εξετάσεις στα μέρη τά δικά μας

και δη μετ' άσθηρότητος, άγαπητοί μου, πάσης για να σωθούν τ' αυτιά μας.

Ο ΜΑΓΚΑΣ

Άναμνήσεις

“Όταν ιδώ κολοκύθα, θυμάμαι τά ποιήματα.

“Όταν ιδώ τά χρέη μου, θυμάμαι τά παλιά μου ύ- (ποδήματα.

“Όταν ιδώ ύπόστεγο, θυμάμαι τά γυναικεία κα- (πέλλα.

“Όταν ιδώ γλάστρα, θυμάμαι την όμπρέλλα.

★

“Όταν ιδώ νέο περιοδικό, θυμάμαι τόν μπακάλη.

“Όταν ιδώ λαχείο, θυμάμαι τόν έκτατομύριο.

“Όταν ιδώ ρολόγι, θυμάμαι τόν Ένεχυροδανειστή- (ριο).

★

“Όταν ιδώ τόν κουμπάρο μου, θυμάμαι την κου- (μπάρα.

“Όταν ιδώ φίλο μου, θυμάμαι τόν πακέτο του τά (τσιγάρα.

“Όταν ιδώ φορτηγό αυτοκίνητο να πηγαίνει ίσια... θυμάμαι ότι πρέπει ν' αγοράσω τόν Καζαντζάκη (την Όδυσσεια.

★

“Όταν ιδώ χρήματα, θυμάμαι κάθε παλιό όνειρό (μου.

“Όταν ιδώ σπέρτο μονάχο, θυμάμαι τόν... έαυτό (μου.

Ο ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΣ

Χρυσός εις Καβάλλαν

ΚΑΒΑΛΛΑ. (Τού άνταποκριτού μας). Έκυκλοφόρησε ή φήμη, ότι άναυρέθησαν ένταύθα τά χρυ-σωρυχεία του Φαίλπου. Κατόπιν έπιστομένων όμοις έρευνών διαπιστώθη ότι πρόκειται περί πλάνης καθ' όσον τά χρυσωρυχεία παντός φ ι λ ι π π ο υ εινε εις τόν... Ίπποδρομον Φαλήρου και ούχι εις την Καβάλλαν. Έθιμουργήθη προφανώς παρεξηγησις εκ του ότι και εις τόν Ίπποδρομον συναντά κανείς τήν... κ α β α λ λ α ν.

★

Εύγενείς εκφράσεις

Σου λέγει ένας φίλος σου να τού κάμης όλιγο-πρόθεσμον δάνειον» για να πείσης έντός της φάκας.

Ένώ πρόκειται περί τράκας.

★

Λένε για μία κυρία, ότι εινε λιγάκι «ζωηρή ή κα-υμένη».

Ένώ πρόκειται περί μιάς, που την ξέρουν όλα τά άπόμερα κέντρα, από τού Φιλοπάππου μέχρι την Βουλιαγμένη.

★

Λένε για κάποιον, ότι εινε «άφρημένος ό καυ-μένος» και κάμνει άπροσεξίας μυριάς.

Ένώ, άν παρσστή σε κάποιο γεύμα και τού ψά-ξης ύστερα την τσέπη, θά βρής μέσα τά μαχαίρο-πρήρυνα της κυρίας.

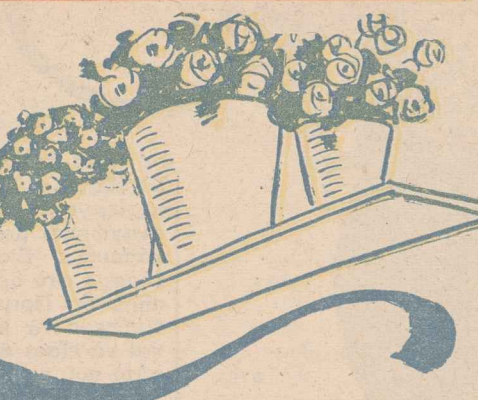
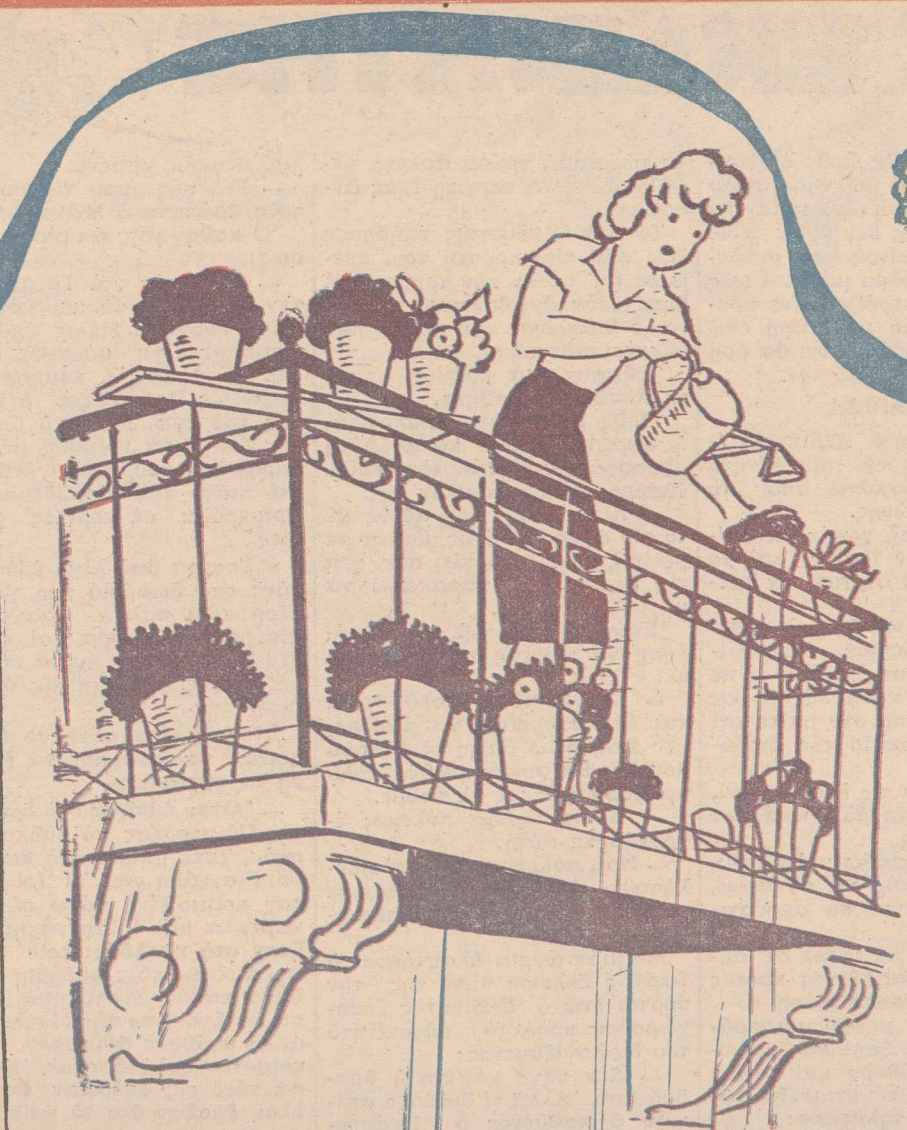
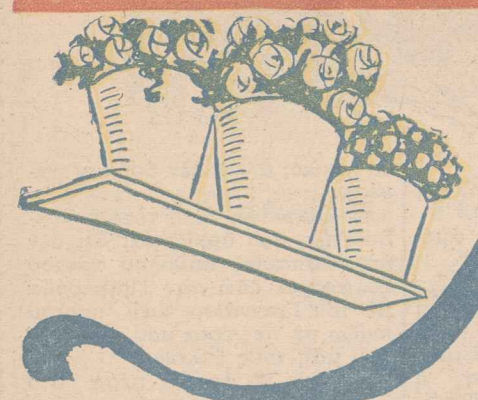
ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

—Περιττόν να κρύβεσθε, κύριε βαρване. Οι πιστω-τάι μας τηρούν τους τύπους και δεν έρχονται πο-τέ Κυριακή.

ΟΙ ΓΛΑΣΤΡΕΣ

Κυττάξετε: Τό κατάξηρο μπαλκόνι άνθισε, Ρόδα και γαρύφαλλα έφούντω-σαν από τό σιδερένιο κάγκελλο. Δέν ει-ναι θέεσαι οι κρεμαστοί κήποι της Βα-θυλάνος αυτό που σας δείχνω. Είναι μο-νάχα μερικές ταπεινές γλάστρες που ύ-ψώνουν, άνάμεσα από τά άχαρα ντου-θάρια τών σπιτιών, την πράσινη και λου-διαμένη ελλογία της φύσεως.

Νά μία μικρή όσας μέσα στην ζωη-ρότητα της ασφάλτου και τού τσιμέν-του. Αυτή ή μικρή γλάστρα, ή φορτω-μένη με την βροσιά του φυλλώματος και την ευωδιά τών λουλουδιών. Έχει ανα-λάβει μεγάλον ρόλον: Νά καταπολεμή-ση την άσραία όσμη της βενζίνης. Νά συγκεντρώση επάνω της και να ξεκου-ράση την λίγη ειδυλλιακή τρυφερότητα, που μάς έχει μείνει.

Είναι χλιοτραγουδιμένη ή γλάστρα. Την βρίσκουμε στα λαϊκά τραγούδια και σε τρυφερούς ή νοσταλγικούς στίχους ποιητών. Καί αυτό είναι φυσικό. “Όταν ένας ποιητής δέν είναι φουτουριστής ή surrealistής, για να εξυμνήση την ταχύ-τητα τού αυτοκινήτου ή την λυρικήτητα τών γρυλισμών του τραίμ, θά καταφύγη στη γλάστρα. Είναι από τά λίγα θέμα-τα, που τά παρέχει ή ζωή της πόλεως όπου μπορεί να δροσίση την έμμενσή του. Παλαιά και τετριμμένα θέμα, αλλά πάντοτε δροσερό και φρέσκο, σαν τά φύλλα του έσολικού του τά πέταλλα τών άνθέων.

Χειλάκια άνθουν στη γειτονιά γαρύφαλλα στη γλάστρα...

★

“Η πρόδος μάς άπεμάκρυνε από την φύσι.

Κάποτε εξόσασα κι' έμεις στους κόλ-πους της. “Αλλά αυτό ειναι ένα παλιό παραμύθι. Σήμερα είμαστε κλεισμένοι στα τοιμεντένια κλουδιά τών πολυκατοι-κιών.

“Η άνάμνησις όμως της φύσεως μάς ακολουθεί. Στην ψυχή μας πρασινίζει και λουλουδίζει ακόμη ή νοσταλγία τών κάμπων και τών δασών. “Απ' αυ-τή την ψυχική μας προσήλωσι στο κα-τάφατο ύπαιθρο πηγάζει, νομίζω, ή ά-γάπη μας για την γλάστρα.

Ξέρω ανθρώπους που λατρεύουν για τις λίγες γλάστρες των, όσα δέν θά λα-χταρούσαν για ένα μεγάλο άγρόκτημα, αν είχαν ένα τέτοιο στην ίδιοκτησία των.

Και αυτό μου φαίνεται εύεξήγητο. “Η γλάστρα είναι για τόν άνθρωπο της πόλεως ή συμπόκνησις ενός μεγάλου ά-γροκτηματος — τί λέω; Είναι ή συμπό-κνωσις όλης της φύσεως. “Υστερα από πολύωρη παραμονή μέσα στην αύχημ-ρότητα του γραφείου, ύστερα από περι-πλάνησι μέσα στις άγνοες χαράδρες τών δρόμων, φθάνει κανείς στο σπίτι του, θγαίνει στον έξώστη και βρίκε-ται μέσα στις γλάστρες του. “Αναπνέει τό άρωμα και την βροσιά των. Ξεκου-ράζει τό μάτι του στην πρασινάδα του. Βρίσκει έτσι μία ύπόνοιαν, μία γλυκεία παρηγορία φυσικού περιβάλλοντος. Οι κλώνι του έσολικού είναι περιλήψεις σκιερών δασών. Τά γαρύφαλλα δίνουν την έντύπωσι μιάς ζωηρής μικρογυ-...

φίας άνθισμένου λειβαδιού.

“Η φύσις διατηρεί διά μέσου της γλάστρας δεσμούς μαζί μας. Είναι σαν να μάς στέλνη από την, έσοχή την μυ-ρωμένη κάρτα της.

Αίσθημα γαλήνη και χαράς μάς πλημμυρίζει στη θέα ενός ανθισμένου και καταπράσινου μπαλκονάου. Κάτω από τό φύλλωμα τών περιπλοκάδων και του δυόμου κρύβονται πολλές φορές σανίδια, που άρχίζουν να σπίζουν και ντουθάρια ξεφτισμένα από την πολυκα-ρία. Τό παλιό σπιτάκι έρεμύνεται άρ-γά - άργά. Αυτό όμως δέν έμποδίζει την θάσσησι της γλάστρας να ειναι δροσερή και καταπραΰνη. Τών ανθρω-πων τά έργα παλινώνουν και κρημνίζο-νται. Τά έργα της φύσεως είναι αιώνιες νέες...

“Αν κάποτε έμαραινόταν όριστικά ή ρομαντισμός, άν ή ρομαντική διάθεση έγινόταν άνάμνησις και παρελθόν, θά-πρεπε θεσπασ να ιδρυθή — όπως γίνε-ται για κάθε τι τό παρασμένο — ένα μουσειό ρομαντισμού. Μέσα σ' ένα τέ-τοιο μουσειό θά έπαυσε διακριτική θέ-σι ή γλάστρα.

— Αυτό τό χωματένιο δοχείο θά ξεη-γούσε ή τοιστερόνη στους επισκέπτες, έχει πασιση με τά άσώρητα δάκρυα πολλών αισθαντικών ψυχών κάποιας πα-λής παχής. Επάνω σε δαυτό έφούντο-νται. Τά έργα της φύσεως είναι αιώνιες νέες...

★

“Αλλά γιατί να ιγχανώμε στο μέλ-λον; Μήπως και σήμερα δέν χρειάζεται κάποιος να μάς εξηγήση τών ρομαντι-κών ρόλων της γλάστρας; Διότι όλα αυτά τά ειδυλλιακά πράγματα, ή κόρη που άρματίζει τους ρεμβασμούς της με τό άρωμα τών λουλουδιών της γλά-στρας, που άκούει την νυκτερινή καν-τάδα στριγμένη στο μπαλκόνι, άνέμε-σα από τις νυχτερίδες των περιπλοκά-δων, όλα αυτά είναι παρασμένα πρό πολ-λού. Είναι πλέον άναμνήσεις.

Δέν πιστεύω να ύπάρξη ή μαγία σύγ-χρονη νέα, που γάνει τόν καιρό της σε έμπεδοσμένη από τό παρσάθρο, που έ-ξομολογείται τά παρθενικά όνειρά της στα λουλούδια της γλάστρας, που στα-λάζει την άόριστη θλίψη της επάνω στα φύλλα του έσολικού. Τα γαρύφαλλα έχουν χάσει πρό πολλού την συντροφιά τών χειλιών της κοπέλας του σπιτιού. Καί δέν μπορούν πια να παρσβάλλουν τό χρώμα τους με τό χρώμα τών χει-λιών μιάς σύγχρονης νέας. Διότι αυτή έάφεται με τά τελευταία προϊόντα της προσοπωχωματοποιρίας και έχει χειλή αιμάτινα. “Ενώ τά καυμένα - τα γαρύφαλλα της γλάστρας έπληραν πια τό έξέθρο χρώμα του παρασμού.

Δέν τά περιπαύεται κανείς. Ποιος να τά περιπαύη; Ποιος να τά ποτίη; Τις βραδυνές ώρες, που τά τυρανν ή δί-ψα ή νέα του σπιτιού άπουσιάζει. “Ε-χει όγη, για να ξεδιψάση ή ίδια στην πηγή τών φυλιών του έρωτος, στο άσώ-χναστο δρομάκι κάποιου πάρκου ή στο τραπεζάκι κάποιου υπαιθρίου, κακοφω-τισμένου κέντρου. Θά είχαν παρσθή πρό πολλού, αν δέν τά ρώντιζε κάποι-τε - κάποτε ό πατέρας ή ό παμπός του σπιτιού. “Αν ίδωτε σήμερα άνθισμένα και καταπράσινα μπαλκόνια, να ξεβρετε ότι αυτές οι γλάστρες έφυτεύθησαν και συντηρούνται από κάποιον φιλανθή ήλι-οκίονόμην άνδρα. Από δεσποινίδας, ά-δύνατον.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΛΑΜΑΣ

ΕΝΑΣ ΑΘΩΩΣ

ΕΝΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΩΝ

Μέσα στην τροπική Ζουγκλά, δύο παιδιά, ο Έκτορας — ένας καμπύλης έντεκα χρονών — και η Έλβια δέκα χρονών, προχωρούν με την μητέρα τους προς το Σάν Λαρέντο, την πόλη των καμένων. Έτσι θύονται, αναστατώνοντας το πατέρας τους που διάστημα δέκα ημερών για να τον σώσουν γιατί η μητέρα έχει μαζί της ένα φάκελλο με διάφορα έγγραφα που αποδεικνύουν την αθωότητά του. Προχωρούν με χίλια βάσανα μέσα στη ζούγκλα, αλλά η μητέρα τους δεν αντέχει στη φοβερή ζέση του Τοπιερνίου και πεθαίνει από τη λεία. Πρώτος όμως ξεχωρίζει τους έμμελλους τους φάκελλο με τα πολιτικά έγγραφα. Έννιά χρόνια τα δύο παιδιά διαμένουν κοντά στο πατέρα της μητέρας τους, παρονομάζονται μέσα από τη λόγική ένας αγνώστου. Φαίνεται Ειρηνισμός και αδιαφορία για τη δυστυχία τους άσπασε το φάκελλο με τα πολιτικά έγγραφα και φάνηκε μπρος βγή λεφτά. Δεν θύεται τίποτα και φεύγει εγκαταλείποντας άπληστοι τα δύο παιδιά. Ένα είδη όμως φανερώθηκε στον δρόμο στην πλατιά και πέτρινη οδό δάκρυα από τους πόνο. Ο Έκτορας ρωτάει το δηλητηριασμένο αλμα της πληγής και τον σπείει από δέκατο θάνατο. Τότε ο Στιγματισμένος — έτσι τον ονομάζουν τα παιδιά — τους οδηγεί στο σπίτι για τον Σάν Λαρέντο. Έκεί κατοικούν έντεκα από πολλές πενήντες με την βοήθεια του πατέρα. Έκτορας να νίκη τα δίδερα του καλλιστο στο κατόπιον και να τον βοηθήσουν να αποδράσει.

Το κορμί του ήταν τσιού, από το μέτωπο είχαν γοηθεί όλες οι ρυτίδες, μια φλόγα ελαφιοκαπούσε στα μάτια του και η ψυχή του, που είχε μείνει τόσο καιρό κλειστή απ' τον πόνο, άκουγε τώρα σε νέες ελπίδες. Πόσο ευτυχισμένος ήταν αυτός ο πατέρας, όταν κυττούσε προσηφά και περιήσαν τα δύο παιδιά του, που είχαν γίνει τα είδωλα όλου του πληρώματος!

Ο Τότας ήταν η προσωποποίηση της ευγενείας και η λιζέτης. Ήταν πολύ διασκεδαστικά π' άστει τα κομπούρα και πολύ ευχάριστες οι κουβέντες της μικρής αδελφής του. Ο Τότας όμως ήταν η προσωποποίηση της ευγενείας και η λιζέτης. Ήταν πολύ διασκεδαστικά π' άστει τα κομπούρα και πολύ ευχάριστες οι κουβέντες της μικρής αδελφής του.

Ο Τότας όμως ήταν η προσωποποίηση της ευγενείας και η λιζέτης. Ήταν πολύ διασκεδαστικά π' άστει τα κομπούρα και πολύ ευχάριστες οι κουβέντες της μικρής αδελφής του.

Μία μέρα μάλιστα ο πατέρας του το το έλε με τρόπο, αλλά ο μικρός του άπαντησε εξοντάτα:

— Μήπως ο στρατάρχης του Λουεμβούργου, ένας από τους μεγαλύτερους στρατιωτικούς της εποχής του, δεν ήταν κομπούρης σαν κι εμένα;

— Να, μικρό μου, έχεις δική. Όχι, αλλά ποιος σου το είπε; — Ο κύριος Γκρανάν, ο δεύτερος. Μου έπαιρτε λοιπόν πατέρα να γίνω κι' εγώ ναυτικός;

— Να, ναί, θέβαια! Είμαι μάλιστα πολύ ευχαριστημένος, γιατί δεν υπάρχει φαιδρικό κ' ευγενέστερο επάγγελμα απ' αυτό!

— Ύστερα από λίγες μέρες, ο

είπε γρήγορα ο Μαρίον. Ύπακούοντας ο Στιγματισμένος του έδειξε τέσσερες ιθαγενείς αστυνομικούς, πραγματικούς χάλκινους γίγαντες που φαινότανσαν τοποθετημένοι εκεί πέρα για να τον βοηθήσουν τους χωροφύλακες εν περιπτώσει ανάγκης. Ωστόσο, ένας από τους χωροφύλακες έπληρωσε τον Μαρίον και τον έρωτησε απότομα:

— Έχετε τα χαρτιά σας; — Μάλιστα, τα χαρτιά του καραβιού που κυβερνώ. Νά, αὐτὸν ἐκεῖ κάτω, με ἀμερικανική σημαία.

— Δεν μάς ενδιαφέρουν αυτά. Θέλουμε την ταυτότητά σας, το διπλωμάτιο, το απολυτήριο... — Έχω τα χαρτιά μου και τα χαρτιά του καραβιού μου. Και πηγαίνω ακριβώς να τα δείξω σ' αυτόν που έχει δικαίωμα να τα δει, δηλαδή στον πρόξενο μου και στον λιμεναρχή.

— Και σ' εμένα δεν τα δείχνετε; — Καθόλου! Δεν έχω καμιά τέτοια υποχρέωση. Είμαι ένας ναυτικός, δεν έχω καμιά παρανομία και δεν έχω κανένα δικαίωμα να έμπεισαίτε στις δουλειές μου.

Ο χωροφύλακας, μη ξέροντας τί ν' απαντήσει, αλλά θέλοντας να εκπέσει τις διαταγές που έλαβε, είπε με φόρο που δεν έπιδεχόταν αντίρρησης:

— Έμένα δεν μ' ενδιαφέρουν αυτά. Έγώ έχω την διαταγή να σας οδηγήσω στον εισαγγελέα, που σας περιμένει στο γραφείο του. — Με περιμένει... Έμένα που έρχομαι από το Σάν Φραντσκο... Κάποιο λάθος θα συμβαίνει, αφορώσει!

Ο Σωβάλ είχε στο χέρι του σπουδαίατα χαρτιά, τα οποία έπρεπε τώρα να πάρη ο Μαρίον.

Επίσης γνώριζε όλους τους κυβερνήτες των καραβιών που έπαιρναν στα νερά της Πολυνησίας. Και μονάχα αυτός μπορούσε να ξέρη τι άπνιγε ο Νικ Πόρτερ.

Έτσι ο Μαρίον άποφάσισε ν' αποβιβάσθ. Έξ' άλλου τι είχε να φοβηθ; Άσφαλώς, θά τον είχαν εγείσει από καιρό! Πάνος τον έβλεπαν και ποιος μπορούσε να νά τον γνωρίσει; Άλλως τή ήταν Άμερικανός υπήκοος τώρα, πολίτης ενός μεγάλου κράτους, που δεν έπείρεσε σε κανέναν να θέη του; Υπήκοος του. Ποιος θά τον μωρούσε λοιπόν να προσβάλει στο πρόσωπό του την αμερικανική σημαία;

Εν τούτοις, σαν γνωστικός που ήταν, διέταξε να έχουν έτοιμα τα παιδιά για να μπορούσαν να φύγουν άμέσως εν περιπτώσει κινδύνου.

Η νύχτα είχε άπλωσει σκοτάδι, μοιρασμένη από τα περίφημα λουλούδια της πολυνησιακής θαλασσίας του νησιού.

Το πρωί της επομένης, μετά την επίσκεψη του λιμεναρχείου, ο κυβερνήτης κατέβηκε με τη βάρκα, με δύο άνδρες του πληρώματος και τον Στιγματισμένο. Ήθελε να πάει πρώτα στο αμερικανικό προξενείο που δεν άπείχε παρά έκατό βήματα, κι έπειτα στον συνεταιρό του Σωβάλ.

Μόλις επάτησαν το πόδι τους στην ξηρά, δύο χωροφύλακες τους έπληρωσαν. Θά έλεγαν κανείς πως τους περιμέναν ν' αποβιβάσταν.

Ο Στιγματισμένος έννοιωσε μιάν άνεμομένη ομίχλη από το κορμί κι έμουρούσε:

— Πάρε θρέψη και αυτοί οι γροσουλφές μπροστά μας; — Μίλα μονάχα άγγλικά, του

— Είτε λάθος, είτε ξελάθος, μουγκρίζει ο Στιγματισμένος, π' ά πράγματα δεν πάνε καθόλου καλά. Πάμε πίσω στο καράβι, καπετάνιε!

Ωστόσο οι αστυνομικοί έχουν πληρώσει και ο Μαρίον με τον συντροφό του βρίσκονται περικυκλωμένοι από παντού. Άλλά δεν τους τρομάζει αυτό, γιατί είχε έκατο βήματα από τον άρμόν διακόσια δώδεκα.

Πρώ έννεα μηνών έδρασε τέτοια στον πλοίαρχον και τον τρομάζει υπερβολικά είνε αυτή η φράση του χωροφύλακα: «Ο εισαγγελέας σας περιμένει».

Και έπειδή ήταν άνθρωπος άποφασιστικός και ήθελε να εδωλύν άμέσως κάτι που του φαινόταν σωστή παρεξήγησης, ο Μαρίον είπε περήφανος:

— Καλά. Πάμε στον εισαγγελέα.

Ύστερα από λίγα λεπτά θρισκόταν μπροστά του. Ήταν ένας νέος, καμιά τριανταριά χρονών, πολύ κομψός. Καθισμένος μπροστά στο γραφείο του, έκάπνιζε ένα μεγάλο ποδρό, καπνός έξεφύλλιζε από χαρτιά.

Απότομος, χωρίς καν να προσφέρει ένα κάθισμα, έρώτησε τον Μαρίον:

— Το όνομά σας, επώνυμον, ήλκικα και επάγγελμα;

Και ο πλοίαρχος, που άρχισε να νιώθει το αίμα να του ανεβαίνει στο κεφάλι, το άπάντησε, κυτώντας τον κατόπια:

— Δεν έσαστε είνε θείαν να με συλλάβετε και ούτε καν να με άρνησθε. Έγχο το δικαίωμα ν' άρνηθώ να σας άπαντήσω και να ζηήσω προστασία από τη προξενείο μου. Άλλά από σεβασμό προς το έθνος που άντιπροσωπεύετε, θ' άπαντήσω. Είμαι ο Πέτρος Άνδρέας Μαρίον.

Λέγοντας τις τελευταίες λέξεις έχτύπησε ένα κουδούν. Ή πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκαν οι δύο χωροφύλακες.

— Συλλάβετε αυτούς τους ανθρώπους, τους είπε ο εισαγγελέας. Και να τους μεταφέρετε άμέσως στη φυλακή.

Ο Μαρίον ούτε ταραχήθηκε καθόλου. Με την καπιταλική του ψυχραιμία εστράφη προς τον Στιγματισμένο και του είπε στην άγγλική, ώστε να μη καταλάβουν οι άλλοι:

— Κανόνισέ τους. Έγώ αναλαμβάνω τον εισαγγελέα. Και σ' εμένα, διέταξε να έχουν έτοιμα τα χαρτιά του εισαγγελέα κατακεφάλαι, που τον έσώριασε από πάτομα με κάμποσα δόντια σπασμένα και άνοιμένη μύτη.

Αυτός ήταν κεραυνός! Εφώναξε γελώντας ο Στιγματισμένος.

— Έπειτα, προτού οι χωροφύλακες προφθάσουν να κάμουν ένα θήμα, τους άρπασε από τον λαιμό και άρχισε να σφίγγει...

Οι δυστυχισμένοι αυτοί έγιναν απ' όλα τα χρώματα, έγούρλωσαν τα μάτια, χτυπούσαν χέρια και πόδια στον αέρα, προσπάθησαν να του ξεφύγουν, με το κόκαλο!

Όταν έκατάλαβε πως είχε γίνει αυτό που ήθελε, ο Στιγματισμένος άνοιξε τα χέρια και οι δύο χωροφύλακες έπιασαν θώρακι από πάτομα και σάβησαν άκίνητοι, δίχως πνοή.

— Φαίνεται ότι θά μείνουν

κάμποση ώρα εκεί πέρα! είπε ο Μαρίον.

— Τους έδωσα καλή δόση! άπάντησε ο Στιγματισμένος. Θά μείνουν τουλάχιστο ένν τέταρτο!

— Μήπως τους έστραγγάλισε;

— Δεν πιστεύω! Άλλά αυτά τα ζώα είνε ικανά και να πεθάνουν για να μάς θάλουν σε νέους μπανόνες.

Πάμε λοιπόν, τώρα. Ψυχραιμία και γρήγορα στη βάρκα. Άν μάς έμπούσουν θά πέσουμε στη θάλασσα και θά πάμε κολυμπώντας!

Άφήνοντας εκεί, μισοπεθαμένους, τον εισαγγελέα και τους χωροφύλακες, ο Μαρίον άνοιξε την πόρτα έβγηκε ήσυχα με τον Στιγματισμένο και άπομακρόνησαν άφου εκλείδωσαν καλά.

Δυστυχώς όμως γι' αυτούς, οι τέσσερες ιθαγενείς αστυνομικοί, έπεριμεναν στο πεζοδρόμιο. Και όταν τους είδαν να θύναίνον, ο έπί κεφαλής διέταξε τους άλλους να τους συλλάβουν και ο ίδιος έπροσπάθησε ν' άρπάξη τον πλοίαρχον απ' το σκακάνι.

Ο Μαρίον δεν τή χάνει. Με μια κλωτσιά στην κοιλιά και μια γροθιά στο στήθος τον πέταξε δέκα μέτρα μακριά απ' έκει. Ο Στιγματισμένος με τις γροθίες του σπάζει τα πλευρά σε δύο άλλους αστυνομικούς, που σαρδίζονται σαν άδειαν τουφέκια, ένθ ο τελευταίος το θέζει στα πόδια, καλόντας άπελπιστικά εις βοήθειαν.

Στις φωνές του άρχίζει να μαζεύεται κόσμος, άλλοι χωροφύλακες θύναίνον απ' την εισαγγελία, στρατιώτες, άποκοι, ιθαγενείς, τρέχουν από παντού.

— Άρμό για τη βάρκα! φωνάζει ο πλοίαρχος. Και ο Ήρακλής του άπαντάει με πικρία:

— Δεν θά δεινουμε άλλον... Τι κρίμα!... — Άρμό, άρμό!...

Και τρέχοντας άνάμεσα σ' αυτούς που άρχισαν να μαζεύονται, χτυπώντας με τις γροθίες και τους άγκώνες όσους έπιχειρούσαν να τους κλείσουν το δρόμο, σκόδοντας για ν' άποφύγουν τις πιστολιές που άρχισαν να βαράνε από παντού, οι δύο φυγάδες έφθασαν έπί τέλους στην προκυμιά.

Έκει ο Μαρίον έπαιρνε πρώτος μέσ τη βάρκα, όπου οι δύο ναύτες που είχαν παρακολουθήσει όλη τη σκηνή, ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν.

Αυτοχώς όμως η θάρκα βρισκόταν ακριβώς δίπλα απ' τη θάρκα του τελωνείου, και μέσα στην τελευταία αυτήν βρίσκονταν τέσσερες τελωνοφύλακες άπλοισμένοι, που θέλησαν να συλλάβουν τους φυγάδες.

Ένθ ο Μαρίον πηδούσε μέσ τη θάρκα του, ο τιμονιέρης της άλλης φωνάζει:

— Παραδοθήτε, γιατί πυροβολούμε!

Οι τελωνοφύλακες είχαν σηκώσει τα όπλα. Έτοιμοι να πυροβολήσουν στην πρώτη διαταγή. Την ίδια όμως στιγμή ένας πελώριος δγκος έπεσε ορμητικά μέσα στη θάρκα τους, την όποιαν και διέλυσε, τραυμάτισαν δύο απ' αυτούς και παρούσαντες μέσα στο νερό τους άλλους.

Μά αυτοί είνε δαίμονες σωστοί! έφώναξε ένας διοικητικός υπάλληλος από την προκυμιά.

Και ο κόσμος που είχε μαζευτεί εκεί πέρα, άρχισε να θρίζη και ν' άπειλή τους δύο αυτούς ανθρώπους που έφευγαν τώρα με τη βάρκα τους.

— Ποι είσαι Στιγματισμένε; έφώναξε όστος άνησυχος ο πλοίαρχος, μη βλέποντας τον πιστόν συντροφό του.

Έχοντας τα νύα γυρισμένα προς τη βάρκα του τελωνείου, ο Μαρίον δεν μπόρεσε να ιδή τί είχε κάμει ο φίλος του.

Ο Στιγματισμένος, σαν είδε τους τελωνοφύλακες έτοιμους να πυροβολήσουν, έσκέφτηκε κάτι που έσους άμέσως την κατάσταση. Στην προκυμιά ήταν άρραδισμένα κάτι βαρελάκια γεμάτα ρακί.

Άρπασε λοιπόν ένα, το σήκασε άπάνω απ' το κεφάλι του και το πέταξε με δύναμη στη θάρκα που διαλύθηκε άμέσως.

Μετά έπεσε στη θάλασσα κι' έπροσπάθησε να φάση κολυμπώντας τη θάρκα του, ένθ από την προκυμιά άρχισαν να πυροβολούν.

Οι σφαίρες έσφαιρίζαν γύρω κι' έπεφταν στο νερό. Έξαφνα όμως, ένα κομπί έσπασε στα δύο. Ή βάρκα ήταν άχρηστη πιά, άφου δεν μπορούσε να χωρήσει με την άπαιτούμενη ταχύτητα.

— Όλοι στη θάλασσα! διέταξε τότε ο πλοίαρχος, πέφτοντας πρότος στο νερό.

Οι άλλοι τρεις τον έκολούθησαν άμέσως.

Ωστόσο, από την προκυμιά έξακολουθούσαν να πυροβολούν.

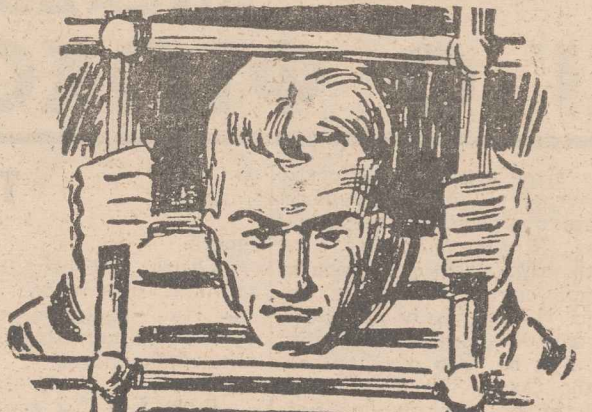
Οι ναύτες βρέθηκαν σε μία λεπτή σόβαρο, όπου ο Μαρίον έπαιρνε πρώτος μέσ τη βάρκα, όπου οι δύο ναύτες που είχαν παρακολουθήσει όλη τη σκηνή, ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν.

Αυτοχώς όμως η θάρκα βρισκόταν ακριβώς δίπλα απ' τη θάρκα του τελωνείου, και μέσα στην τελευταία αυτήν βρίσκονταν τέσσερες τελωνοφύλακες άπλοισμένοι, που θέλησαν να συλλάβουν τους φυγάδες.

Ένθ ο Μαρίον πηδούσε μέσ τη θάρκα του, ο τιμονιέρης της άλλης φωνάζει:

— Παραδοθήτε, γιατί πυροβολούμε!

Οι τελωνοφύλακες είχαν σηκώσει τα όπλα. Έτοιμοι να πυροβολήσουν στην πρώτη διαταγή. Την ίδια όμως στιγμή ένας πελώριος δγκος έπεσε ορμητικά μέσα στη θάρκα τους, την όποιαν και διέλυσε, τραυμάτισαν δύο απ' αυτούς και παρούσαντες μέσα στο νερό τους άλλους.

στιγμή στη θεία τους. Ένα σφύριγμα άνήχησε στο κατάστρωμα.

Τα παιδιά άπλώθηκαν στον άέρα και το καράβι έτράβηξε κατά την έξοδο του λιμανιού. Κραυγές άγανακτήσεως του πλήθους άκούστηκαν στην προκυμιά:

— Βρέ τους κακινβάλους! έφώναξε ο Στιγματισμένος. Μά δεύτερη κανονιά άνήχησε, μετά τρίτη και τέταρτη, και μετά... τίποτε πιά.

Η «Λίζα» έφευγε όλοταχώς πάντα στα κύματα.

Αὐτοί οἱ πυροβοληταὶ βαρώναν σάν πυροσβέστες! είπε γελώντας ο δεύτερος.

Όταν το πλοίο βρέθηκε έξω από το λιμάνι, ο πλοίαρχος έδωσε το τιμόνι σ' έναν από τους έμπιστους ναυτές του, κι' έπληρωσε τον Στιγματισμένο και τον δεύτερο:

— Κακό σκάλαμα καπετάνιε! είπε ο τελευταίος αυτός. Μας υποδέχτηκαν με γουερκείες και κανονίες... Μά πως διάβολο δεν μάς έσούλιασαν;

— Είνε άπλουσάτοι. Ο δειδές είνε κλεισμένες στην πυριτιδαποθήκη. Και το κλειδί το είχαν ο έπί κεφαλής των πυροβολητών που, ποιος ξέρει, ποθ θρίσκειται μεθυσμένος. Κι' έβρασαν στα κανόνια μονάχα μποροῦν για να μάς τραβήξουν!

— Και τή κατάρφωσαν καλά. Σ' άλλη αυτήν την υπόθεση υπάρχει ένα μυστήριο που θά ήθελα να το διαφωτίσω, έκανε ο πλοίαρχος, θά τή ξαναποέμε!

— Ξέρω καλά πως μ' άγαπάς. Άλλά φαντάζομαι ότι δεν έχεις δικαίωμα να τον υποπτεύομαι. Καλά. Έν πάση περιπτώσει έμεις θά έχουμε το νοῦ μας.

Έν τῷ μεταξύ δεν έχουμε νύα πρόφια και πρέπει να πάμε ως το άρχιπέλαγος Κούκ για να θρώμε. Απ' εκεί θά γράφομαι στο Σωβάλ γάρθρη με μιά συνάντηση στο Φίτζο... Πάσο θά χασομερούσαμε άσκοπα...

Τά ταξίδι έξακολουθούσε χωρίς την παραμικρή άνομιλία.

Με όλα τα πινά άπλωμένα στον άνεμο, τα μιά θάλασσον πολύ ήσυχη, την πλώρη κατέ την Ραροτόγκα, το μεγαλύτερο νησί από το άρχιπέλαγος του Κούκ, η Λιζα έπρωγαρδους με άρεκατά μεγάλη ταχύτητα.

Επέρσαν έτσι όκτώ μέρες χωρίς να συμβή τίποτε το έξαιρετικό.

Ο Έκτορας έλάβαινε μέρας στις ναυσιβόρες του σκάφους, και έκανε πραγματικά θαύματα, προκαλώντας τα συγχαρητήρια των ναυτών.

Ο Ίλιγγος του ήταν άγκιστος. Έσκαφάριζε στα έσπια με την άκνησία ενός ά γριόγατου και φαινόταν ότι θά γίνη ένας από τους καλύτερους ναυτικούς. Και ο μαστρο-Πωλ, που τον είχε πάρει στον άστα γέγ του, ήταν ένθουσιασμένος μαζί του και του έλεγε διαρκώς:

Η ΣΥΝΧΕΙΑ: Στο έρχόμενο

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΙ' Ο ΦΤΩΧΟΣ ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ...

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΣΘ. ΒΟΥΤΥΡΑ

Τὸν εἶχα γνωρίζει νέο καὶ ἀνύπαντρο, καὶ δύο-τρία χρόνια εἶμαστε ἀγνοοῦντες. Ἐπειτα τὸν ἔβλεπα. Ἐμοῦσα πὺς εἶχε πατρυνεῖ, εἶχε πάρει μιά κοπέλα, πὺς συχνὰ τὸν ἔβλεπα μὰζι τῆς. Νόστιμη ἦταν μὲ κόκκινα τοὺς εἶχα δὴ, ὅλο αὐτὸς μιλοῦσε, τῆς ἔλεγε, τῆς ἔλεγε, περπατῶντας σὲ κεντρικοὺς δρόμους, χωρὶς νὰ φροντίζῃ γιὰ τὸν κόπο, πὺς τοὺς ἔβλεπε. Ἀπὸ ἄκουσε, ἀκούε. Μὰ τί νὰ τῆς ἔλεγε; ἀσκητοῦμαι ἐγὼ. Γιὰ τὸν ἔρωτα, γιὰ τὴν ἀγάπην του, πόσο τὴν ἀγαπᾷ; Ἡ γιὰ τὰ σχέδιά του, μετὰ ἀλλὰ σκέβια καὶ πᾶς θὰ ζοῦσαν σὰ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου;

Ὅταν τὸν ἐβλεπα, ὕστερα ἀπὸ χρόνια, ἦταν σχεδὸν ὁ ἴδιος καὶ γελοῦς πᾶντα. Τῆς γυναίκας του ὅμως τὰ κέικα μὲν ἦσαν δὲν ἦσαν πᾶντα. Τὴν κοκκινάζει τὰς θὰ τὴν εἶχε ῥεῖ σὰ παιδιὰ τῆς, γιὰ τὴν ὅλα, κορίτσια κ' ἀγόρια ἦσαν ροδαλά, κόκκινα.

Ἀραγε, σκέφτηκα πὺς τὴν ἔβλεπα νὰ μὴ πολυμιλᾷ, αὐτὸς ἀκόμα, θάχῃ τὸ λόγο... Γιὰ τὸν ἔρωτα, τὸ ἀντίθετο: Πρὶν παντρευτοῦν ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὸ λόγο καὶ ὅλο λέει, λέει, ἀμὰ παντρευτοῦν, τότε ἡ γυναὶκά ἐκεῖ τὸν λόγο. Ὁ ἄνθρωπος οὐκ οὐκ.

Ἄλλ' ἐκεῖ, σ' αὐτοὺς τὸ ἴδιο γινόταν. Ὁ Μῆμης εἶχε τὸν λόγο, αὐτὴ ἄκουε. Δὲν τὸν εἶχε ἀρεβή.

Καὶ μιλοῦσε ὁ Μῆμης καλά, ἦταν εὐχάριστη ἡ ὁμιλία του, τόσο μάλα, εὐχάριστη, πὺς ἔλεγε νέος φίλος μου, ὁ Θανάσης Καρβάρης, ὅταν τὸν ἀκούσεις νὰ μιλᾷ, νὰ διηγῆται, ἐνθουσιάζει καὶ τὸν παρακάλεσες θερμὰ, νὰ πᾶρῃ τὴν οικογένειά του, σὲ τὴν ἑορτὴ του, πὺς θὰ τὰν μετὰ δύο-δύο, καὶ νὰ πᾶν σὺν τῷ νὰ ᾄδῃ καὶ νὰ

πῶνε. —Εμεῖς καὶ μεῖς θαλασσοῦ! —τοῦ εἶπε σὺν τῷ τέλος. —Ναί, σὺμφωνος, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μῆμης, ἀλλὰ καλύτερα εἶνε νάρθω μόνος. —Γιὰτί; —Γιὰτί ἔχω ἕνα σωρὸ παιδιὰ. Δὲν ἔχουμε ὑπερβολὰ καὶ πὺς τὸν ἀκούει ἡ γυναίκα μου τὰ παιδιὰ. —Μὰ ἐγὼ ἐκάλυσα ὅλην τὴν οἰκονομία! Τί λέτε τώρα! Ὁ ἀπάντησε τὸ Μῆμης, ἀλλὰ καλύτερα εἶνε νάρθω μόνος. —Γιὰτί; —Γιὰτί ἔχω ἕνα σωρὸ παιδιὰ. Δὲν ἔχουμε ὑπερβολὰ καὶ πὺς τὸν ἀκούει ἡ γυναίκα μου τὰ παιδιὰ.

—Μὰ, θάρρη!... Ἄμα δίνει τὸν λόγο τοῦ αὐτοῦ. —Ἀ, πρέπει νάρθῃ! Καὶ μὲς εἶπες καὶ πᾶς τραγουδοῦναι ὡραῖα!...

—Ναί, ναί, ἔχει καὶ ὠραία φωνὴ βαρύνου! Στὸ... —Ἀ, τότε θὰ περάσωμεν θα μᾶς!

Τὸ τραπέζι ἦταν ἑτοιμὸν. Ἡ χοντρή Χαρικλεία γύρισε, τὸν κῆρυξε καὶ παρακάλεσε τὴν καρέκλα τῆς νεύειν. Θὰ πεινοῦσε. Ὁ ἄνθρωπος ὁ Γιωργάκης ἔβλεπε τὰ νύχια του, καὶ ὁ Θανάσης χάρεινε καὶ ὅλο χάρεινε τὸ κεφάλι του γιὰ τὸν Γιωργάκη καὶ τῆς Χαρικλείας καὶ κάποτε ἔβλεπε τὸ χέρι του σὲ μὴν τὸν μικρὸν γιὰ νὰ βαρύνου, πᾶς εἶναι καμφοῦρα τὸν σὺν τὸν πατέρα του.

—Δὲ μπορῶ νὰ τὸ χοντρή! ἰού εἶχε πῇ. Ἐμένα θὰ φταῖ ἡ γυναίκα μου!

Ἄλλ' ἦταν ὁ δεύτερος γάμος του αὐτοῦ. Καὶ σὺν τῷ πατρὶ... —Ναί, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μῆμης ἀλλὰ δὲ ρωτᾷς τί ἔχω τραβήξῃ μ' αὐτὴν τὴν εὐλογία;

—Γιὰ τὰ ἔξοδα καὶ τ' ἄλλα; —ῥώτῃς ὁ ἄνθρωπος. —Κ' ἐτοιμάσθηκε νὰ πῇ, κ' ἔκανε μάλιστα ἀρχή:

—Μὰ καὶ γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ... —Ὁχι, ὄχι, τὸν διέκοψε ὁ Μῆμης, δὲν εἶναι διόλου αὐτὸς! Τὰ καταφέρνω καλά. Κ' ἔπειτα τὸν κάλεσε πᾶς, ὅπως λένε, γεννιέται μὲ τὴν τύχη του! Ἄλλο εἶ-

νε, ἦ ἦταν, -γιατί τώρα, εὐτυχῶς, ἔχω καλὸν δικὸν μου!... Δὲ μοῦ λές, πᾶς μοῦδινε σὺν τὰν κατὸν; Ὅποιος ἰδιοκτήτης ἀκούει τόσα παιδιὰ, τράμας καὶ μὲς κῆρυξε τὴν πόρτα του!... Τόσα παιδιὰ! Νὰ μοῦ χαλάσουν τὸ σπῆτι! —Ἀναγκάστηκε τότε, νὰ λείω φέματα. Καὶ τὰ παιδιὰ ἐπλάθοναι ναν!

—Ἐχete παιδιὰ; μὲ ρώτησαν. —Ναί, δύο κοριτσάκια κ' ἕνα ἀγόρι. —Καὶ ὅπως οἱ λαθροπράτες στὰ βαπορία, πᾶς κρυμμένοι ριμένον τὴν νύχτα γιὰ νὰ βροῦν σὲ τὴν χώρα, πὺς θέλουν, καὶ πὺς τοὺς εἶνε ἀπαγορευμένη, ἔτσι καὶ τὰ παιδιὰ μου περνοῦσαν κρυφὰ κ' ἔμπαιναν σὺν τὸν σπῆτι!...

Καὶ θυμᾶμαι μάλιστα, μιά φορά ἕνα γέρο τοῦ κοῦνῃ ἰδιοκτήτη, πὺς μῆκε σὺν τῷ σπῆτι, ἀπὸ γύρω τὴν πόρτα καὶ δὲν τὸν ἀκούει κανεὶς, ἀκούει τὴν πόρτα καὶ μῆκε. Ἦταν καλὸ καὶ τὰ παιδιὰ κατὰ γυναικα, παῖσαν σὺν τὸν διάδρομο... Παρ' ὀλίγον νὰ πᾶν ὁ γερο-τοῦ κοῦνῃ πὺς τᾶδε.

—Μὰ τ' εἶνε αὐτὰ, τ' εἶνε αὐτὰ!... φώναξε. —Ἐ, τ' εἶνε τὸν ρώτησε ἡ γυναίκα μου. Παιδιά εἶνε!...

—Μὰ τόσα! Αὐτὰ εἶνε ἕνα σύνταγμα! Καὶ μὲς ἔπαισε. —Τὸ σὺν εἶπες καὶ σὺ ἐ-συνεῖπες! Φύτατα τώρα, μὴν τὰ ματιάσῃ! Παιδιά εἶνε! Μακάρι νάχες καὶ σὺ!

—Ὁ γέρο τοῦ κοῦνῃ δὲν εἶχε οὕτε ἕνα. —Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὸν καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπε καὶ τᾶς, γιὰ νὰ διώξῃ μ' αὐτὸ, τὸ μάτι-σμαι!...

Καὶ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἀπ